...osyalizm için; Emperyalizme ve Faşizme karşı, devrim mücadelesinde

PROLETER

MAYIS
SAYI: 3

SINIFININ MÜCADELE TARİHİNDEKİ OLAYLARI GÖZARDI EDEN İŞÇİ-SINIF MÜCADELESİ BİLİNCİNE SAHİP OLAMAZ.

PASİFİKASYON

S.Tekin

Ülkemiz uzun bir süredir sistemli ve planlı faşist terör altında tutuluyor. Amerikancı faşizm resmi ve gayriresmi terör örgütleri ile toplumu bütünüyle tedirgin etmek eylemi peşindedir.

FAŞİZM UMUDUNU YARATACAĞI TERÖRE VE YILGINLIĞA BAĞLAMIŞTIR!

ABD emperyalizminin CIA'sı ve Amerikancı faşizm, dünya çapında uygulanan temel yöntemlerini Türkiye'de uygulamak durumundalar. Bu CIA patentli halk düşmanı yöntemin adı PASİFİKASYON...

Her emekçi ve yurtsever, sözcüğü ve ifade ettiği manayı iyi bilmelidir. PASİFİKASYON "BÖL ve YÖNET" DEMEKTİR.

Pasifikasyon; toplumdaki ilerici güçler arasındaki ayrılıkları abartmak, bu ayrılıkların uzlaşmazlıklar haline dönüşmesi ortamını yaratmaktır. Yalın bir anlatımla Sol'u bölmektir. En keskin laf edenlerin, kaleminden kan damlayanların hiçbir operasyon görmezken Anadolu'nun ücra bir köşesinde görev yapan öğretmenin en koyu saldırılara uğramasıdır bir şekliyle. Egemen sınıflar için işçi sınıfı hareketi içinde bölücü taktiklerin ne denli himaye gördüğünü anlatmaktır. 1 Mayıs provakasyonu devrimci olduğunu söyleyenler arasındaki anlaşmazlıkların düşmanlıklar biçimine dönüştüğünde nasıl sonuç verdiğini açıkça göstermiştir.

PASİFİKASYON, ZULÜM VE BASKI DEMEKTİR...

Pasifikasyon, tek tek ya da belli yörelerde planlı programlı bir terör de demektir. İşkence, cinayet, zindan, sabotaj...Ne kadar tertip varsa hepsi... Ortalıkta bulanıklık... Tam bir panik ve ardından ünlü "operasyonlar"... Pasifikasyon basit bir terör değil ve fakat aynı zamanda önce toplumu bütünüyle tedirgin ederek yılgınlık ortamı yaratmak ve ardından terörü doğrudan kitlelere yönelterek toplumu sindirmektir.. Aylardır ülkücü komandolar kontr-gerilla ve polisleriyle sürdürülen saldırılar sun'i olarak yaratılan çatışmalar, devrimciler arasında ajan provakatörlerin parmağı olduğundan kuşku duymadığımız çatışmalar.

1 MAYIS provakasyonu ve, «faşizme geçit yok» sloganı.

1 Mayıs katliamının üzerinden henüz uzun bir zaman geçmedi. Ve tartışmalar da halihazırda sürüyor. Herkes değişik açılardan bakarak "suçlu" arıyor. Bugüne değin yapılan bütün değerlendirmeleri derleyip toplayacak olursak, genellikle şu iki noktada birleşildiğini göreceğiz:

1) Bu provakasyon hareketinin sorumluları olarak "Maocu" diye adlandırılan grupların ön plana çıkarılması ve bütün katliamın bu gruplara maledilmesi...

2) Son günlerde Pakistan'da olduğu gibi, olayların, Ecevit'in gezilerinde de ortaya çıkan tertiplerin bir devamı olarak ABD emperyalizminin CIA'sı ve yerli ortaklarının tertiplediği bir provakasyon olarak yorumlanması... Ve bu provakasyona ideolojileri gereği araç olan grupların değerlendirilmesi...

Her iki görüşün de sınıf mücadelesi açısından tahlilini yapmak gerekirse, bu olay özünde, burjuvazinin değerlendirdiği gibi "iki karşıt grubun çatışması" olayı mıdır? Yoksa, "karşıt sınıfların çatışması" olayı mı? Bu iki bakış açısının değerlendirmesine geçmeden önce, 1 Mayıs günü öncelerine ve bazı iddialara bir göz atalım:

Olayın görgü tanıklarının çeşitli yayın organlarındaki ifadeleri özellikle bir noktada derlenip toparlanıyor:

"... İlk ateş açılan yer Sular İdaresinin üzeri..."

SUÇLU İLK ATEŞ EDEN Mİ?

Acaba ilk ateş edeni bulmak suçluyu kesinlikle bulmak anlamına gelir mi?

Bizce tek başına ateş açılan yeri tespit etmiş olmak "suçlunun" tespitinde de delil olamaz. Önemli olan böyle bir ateşin hangi amaçla açıldığı ve sonuçta bu ateşten kimin yararlandığı sorunudur. Veya daha değişik bir ifade ile, olay önceden tertiplenmiş olabileceğine göre, "ilk ateş eden veya daha

(Devamı sayfa 17'de)

DOĞUM YILDÖNÜMÜNDE MARX'ı ANIYORUZ.

Bir halkın siyasal düşüncesi ne denli gelişmiş ve evrensel ise, proletarya da -en azından hareketin başındayken- gücünü kanla boğulan delice ve baş kaldırımlara o denli çok harcar. Proletarya siyasal olarak düşündüğünden, kötü toplumsal şartların kaynağını iradede ve bütün düzeltme yollarını zorda ve belirli bir devlet biçimini devirmede görür. Örneğin, Fransız proletaryasının ilk çıkışlarını gözönüne getirin. Lyon işçileri yalnızca siyasal amaçlar güttüklerine, yalnızca Cumhuriyet neferleri olduklarına inanıyorlardı; oysa aslında onlar sosyalizm neferleriydiler. Böylelikle, siyasal anlayışları kendilerinin toplumsal sefaletini onlardan gizlemiş, gerçek amaçları hakkında düşüncelerini çarpıtmış ve toplumsal işgüdülerini körletmiştir.

Karl Marx
(1844)

(5.5.1818 14.3.1883)

Yaratılan gerginlik havası ile bu planın birinci safhası tamamlanmıştı. Seçim atmosferine girdiğimiz şu günlerde işin ikinci safhası gündeme girmiştir.

Ecevit'in toplantılarına yapılan saldırılar ve asıl 1 Mayıs provakasyon-katliamı ile faşist saldırı yeni bir evreye girmiştir.

CIA ünlü pasifikasyon taktiğini dolaysız olarak kitlelere karşı yürürlüğe koymuştur.

Bundan çıkarılması gereken sonuç; Amerikancılığını, taşıdığı patentin CIA damgasını hiç kimsenin inkar edemeyeceği kadar açıklık kazanan faşizm ve yine Amerikançılığının saldırısında belirleyici rol oynadığı aynı ölçüde açığa çıkan faşizm, 5 Haziran 1977 seçimlerine ilişkin olarak umudunu pasifikasyona bağlamış bulunmaktadır.

5 Haziran seçimlerinden önce akla hayale gelmeyecek oyunlar, vb. şeyler yaşıyabiliriz. Seçimlerin ertelenmesi dahil bir çok olasılık gerçekleşebilir. Amerikancı faşizm herşeyin kendi hesabına değerlendirmesini yapıyor, yapacaktır da. Carter Demirel görüşmesi yalnızca Demirelin bir seçim manevrası, Kıbrıs, silah ambargosu görüşmesi mi idi?

Bir de "ABD emperyalizminin yenilmez" düşüncesi yaratmak görevi de var burjuvazinin. MC'nin TRT'sinde CIA'nın yaptığı işler, kitleler üzerinde ümitsizlik yaratacak şekilde yapılıyor. Herşeyin ardındaki CIA ve ABD yenilmezmiş gibi gösteriliyor. Emperyalizme karşı mücadeleyi başarı ile yürütmüş ve yürüten ülkeler emekçileri, bu propagandayı iflas ettırmışler, emperyalizmin yenilmezliği propagandasını tarihe katmışlardır. İşte yakın zamanımızdaki Kuzey Kore, Vietnam, Kamboçya, Angola zaferleri ezilen halkların kurtuluşlarının müjdelerini verdiler. İşçi sınıfımızın önderliğinde büyük bir uyanış içerisinde olan Türkiye emekçi halkı kurtuluş günlerimizin kapılarını aralıyor. Bizlere düşen görev, faşist ve emperyalist propagandayı daha çok sergileyebilmek. Evet...

Dileğimiz ve görevimiz gizli ya da açık, yurtiçi ya da uluslararası düzeyde her türlü saldırı provakasyon ve savaş kışkırtıcılarına karşı, soğukkanlılığı ve devrimci uyanıklığı elden bırakmadan yığınlara yöneltilen pasifikasyonu göğüslemek ve yenilgiye uğratmaktır. Bütün kötü olasılıklara rağmen 5 Haziran seçimleri ancak halkımızın göstereceği yetkinliğin sonucu gerçekleşebilir ve başarıya ulaşabilir. Ve biz umutlu olabilir miyiz?

1 Mayıs'ın hemen ertesinde Amerikancı faşizmin saldırılarından etkilenenler artık büyük kitlelerin meydanları dolduramayacaklarını söylüyorlardı. Oysa kitleler bir kez uyanış sürecine girdiler mi kolay yıldırılamazlar. İşte CHP'nin İzmir mitingi. İzmir'in gelmiş geçmiş en büyük mitingi oldu. Yığınların yaratıcı gücüne inanan herkes onların CIA'nın alçakca oyunlarını boşa çıkarmak konusunda başarılı olacaklarına inanabilir ve bu inancı doğrultusunda da umutla savaşmalıdır.

SOSYALİZM BAYRAĞINI MECLİSE DİKMEK Mİ ?
MC'NİN BAYRAĞINI ALAŞAĞI ETMEK Mİ ?

Yapılan afişlemelerde görüldüğü gibi, TİP'in temel şiarı (Haziran seçimlerine ilişkin olarak), "sosyalizmin bayrağını meclise dikelim" dir (*).

Sosyalizmin bayrağını meclise dikmek, elbette ki her sosyalist için reddi mümkün olmayan bir şeydir. Bu noktayı öncelikle belirttikten sonra TİP'in tutumu ve genel olarak seçim sorunu üzerinde bir kez daha duralım:

Bugün parlamento alanında sorun nedir?

a) Sosyalizmin bayrağını meclise dikmek mi?

b) MC'nin bayrağını alaşağı etmek mi?

MC bayrağının parlamentodaki varlığı toplumumuzu öylesine etkilemektedir ki, o alaşağı edilmeden sosyalizmin bayrağını meclise dikmek bir anlam taşımaz. Bir gurup kurması olasılığı olmayan TİP'in meclise flama koyacağım diye MC bayrağına egemenlik olanakları sağlaması bilimsel sosyalizm ile değil, ancak kör bir "parlamenter sosyalizm" ile açıklanabilir.

SOSYALİZM BAYRAĞINI TOPLUMUN EN YÜKSEK BURÇLARINA DİKELİM

Proleter sosyalistleri için sorun sosyalizmi toplumda en etkili biçimde kabul ettirebilmenin yollarını araştırmaktır. Sosyalistim diyen herkes soruna "sosyalizm bayrağını meclise dikmek" değil, "toplumun bağrında en yüksek burçlara dikmek" olarak bakmalıdır. Seçimler sınıflar mücadelesi açısından bir "muharebe" olarak görülmelidir. Savaşta bütün muharebelerdeki temel taktik amaç, düşman kuvvetlerini tahrip etmek ve onu lojistik desteklerinden yoksur bırakmak üzerine kurulur. Yer kazanmak üzerine değil. Savaşta mevzi, ancak düşmanın tahribini kolaylaştırabiliyorsa ele geçirilir. Yoksa "bayrak dikmek" için değil. Seçimlerde de sosyalizm adına hareket eden herkes temel düşman faşist MC'nin, kuvvetlerinin tecridi, tahribi, mevzilerinin yıkılması ve lojistik destek olanaklarının ortadan kaldırılması hedeflerini esas almalıdır. Sözde ne denirse densin, faşist MC'ye karşı savaşan güçleri (kendi içinde birlik olmasalar bile) somut durumda bölen, düşmanın düşmanına da düşman gibi saldıran mantık proleter mantığı değildir. Sosyalistlerle CHP arasında kalın ve temel bir çizgi vardır. Faşist MC'ye karşı yürütülen mücadele sosyalistlerin, CHP'nin burjuva doğasını ve bundan doğan tutarsızlıkları açıklamasına engel olmamalıdır. Aksi hal de sağ kuyrukçu bir politika bezirganlığından gayrisi yapılmamış olur. Ama sınıflar mücadelesinin somut anında, yani sınıfların keskin biçimde karşı karşıya geldiği an proleter tutum öncelikle temel düşmanın işine gelen bir tutumdan kaçınmaktır.

Seçim somutu belli aritmetik hesapları zorunlu kılıyor. TİP acaba somut şartları doğru olarak hesaplayıp ille de seçime gireceğim diyerek MC'ye karşı CHP oylarını parçalamakla kime hizmet edecektir. TİP'in saflarında görev yapan her sınıf bilinçli işçi bu soruya cevap aramalıdır ve iş işten geçmeden partisinin yetkililerini uyarmalıdır.

Bugün önemli olan "sosyalizmin bayrağını meclise dikmek" değil, toplumun bağrına dikili bulunan bu yüce bayrağı daha yüksek burçlara dikebilmenin koşullarını sağlayabilmek ve halkımızın üstüne kara bir gölge olan MC'nin bayrağını indirmektir.

"PARLAMENTO ARİTMETİĞİ DEĞİL" Mİ?

"İlerleme" çizgisinin sol kanadı olduğu söylenen bir çevre de seçimler üzerine yaptığı bir yorumda, "parlamento aritmediği değil, toplumsal aritmetiktir önemli olan" diyor. Tepeden tırnağa çelişkili ve zırva bir iddia. Önce şunu belirtelim; parlamentoda sorunun çoğu kez

aritmetik olarak çözümlendiği doğrudur. Ne var ki toplumda, toplumsal güçler arası hesaplaşmalar hiç bir zaman aritmetik olarak çözülmez. Parlamentodaki aritmetik hesaplaşmalar bile toplumdaki aritmetik üstü hesaplara bağlı olarak çözülür. "Toplumsal aritmetik" ten söz etmek, yalnızca metafizik kafalıların topluma mekanik bakışlarının ürünü olabilir.

Neden toplumsal aritmetikten söz edilemez? Çünkü aritmetik mekanik bir işlemdir. 2+2 =4 eder, 4x8=32 eder gibi... Oysa ki toplumsal güçler hesabı basit niceliksel toplamlar işi değildir. Bilinçlenme, örgütlenme, eylem yetenekleri gibi işlevler sayıca küçük nitelikteki unsurları çok daha kalabalıklardan güçlü kılar. Örneğin proletarya aritmetik olarak köylülükten zayıftır, azdır ama,objektif konumu itibarı ile çok daha büyük bir güce tekabül eder. Örgütlü, 1000 kişi, örgütsüz 100.000 kişiden daha güçlüdür. Toplumsal güçler hesabında sübjektif etkenler de en az objektif etkenler kadar önemlidir. Tüm kitle örgütlerine egemen olmak, bilinçli ve örgütlü birhalk olmakta, bazan toplumsal hesap yetmez. Bazan iktidar olursun, yalnızca "aritmetik" hesaplar içinde olduğundan alaşağı edilirsin. Doğru bir strateji ve taktiğin de olmalıdır.

Fakat bütün bunlardan çıkarılması gereken sonuç aritmetik gerçeklerin tümden reddi olmamalıdır. Niceliğin niteliğe dönüştüğü, toplumsal gelişmenin temel kanunlarındandır. Önemli olan aritmetik gerçekleri yerinde ve zamanında değerlendirebilmektir. İşte parlamento aritmetiği Haziran 1977'de böyle bir duruma tekabül ediyor. Parlamento aritmetiğindeki bir değişiklik, toplumda niteliksel olarak da yansıyacağından niceliğin yoğunlaşması önemlidir ve her sınıf bilinçli işçi bu yoğunluğun artması için çaba göstermelidir.

Seçimleri ve parlamento aritmetiğini küçümsemenin tamamen yanlış olduğunu görmemek için kişinin kör olması gerekir. En azından egemen sınıfların seçimde başarılı olma yolundaki gayretleri, ya da solu seçimde başarısız kılmak için gösterdikleri olağanüstü faaliyet, sorunun önemini ortaya koymuyor mu?

TİP'i, "parlamentoyu" gereğinden fazla önemsiyor ve dolayısıyla seçim somutunun doğru tahlilini yapamıyor diye eleştirdik.

"Önemli olan parlamento aritmetiği değil, toplumsal aritmetiktir" diyenler de aynı yanlıştan kaynaklanıyorlar. Devrimci görünme özlemi, onları azgınca didiştikleri TİP'le aynı sonuca itiyor; parlamento aritmetiğinde MC'nin ağır basmasının toplumsal yapıdaki etkilerinin neler olacağını hesap edememek...

Kendinden emin olan cesur ve açık konuşur. Devrimci gevezeliğe gerek yok. Elbette ki genel olarak toplumsal güçler hesabıdır temel olan, parlamentodaki aritmetik hesap değil. Ama bunu söylemek bilineni ilân etmekten gayri nedir ki? Yani hiçbir şey söylemesen de bu belli değil midir?

Öte yandan bunu Haziran 1977 seçim somutunda söylemek ise hiçbir şey söylememekten de kötü, yanlış, tutarsız bir şey söylemektir. Maden parlamento aritmetiği önemli değil, neden CHP desteklenmeli deniyor aynı çevrelerce. Bu açıkça ne şiş yansın, ne kebap, demek değil midir? Böyle çelişkili bir tutum proleterce tutum olabilir mi?

Hayır, 5 Haziranda parlamento aritmetiği önemlidir. Hem de çok önemlidir.. Bunu açıkça söylemekten kaçınanlar yalnızca kendinden emin olmayanlardır.

Burada kısaca TBP'nin tutumuna da değinmekte yarar var. Bu parti şimdi "Maocu" diye bilinen grubun insiyatifine girmiş durumdadır. Yönetim kadroları tamamen şaşkınlık içindedir ve insiyatiflerini yitirmişlerdir. Köylü mantığı-kafası taşıyan akıldaneleri ile bu parti tamamen duygusal faktörleri kullanmakta, "mezhep" farklılığı nedeni ile ezilmiş yurttaşlara yönelmekte, ya da "moskof" düşmanlığına bel bağlamış bulunmaktadır. Böyle ilkelere dayanan bir parti, doğaldır ki bir adım sonra, sınıfların karşı karşıya geldiği anda, faşist MC'nin yararına olandan kaçınmak uyanıklığını gösteremez. Uzun bir süreden beri seçim dönemlerinde TBP'nin yaptığı da budur.

SEÇİMLERDE NE YAPACAĞIZ?

Bundan önce seçimler üzerine yazarken proleter tutumun özetle şöyle şekillenmesi gerektiğini söylemiştik:

1. Amerikancı faşist MC'nin teşhiri
2. Oy hakkının kullanılması ve kollanması
3. Oyların CHP'ye verilmesi
4. Oylarımızı neden CHP'ye verdiğimizin, CHP'nin ne olup ne olmadığının, ondan ne beklendiğinin, CHP'nin burjuva yapısının işçi sınıfı ile uzlaşmaz doğasının belirtilmesi.

Bugün de aynı görevler devam etmektedir. Dünkünden farklı olan, cinayet,katliam, provakasyon ortamının giderek yüksek boyutlara ulaştığıdır. Daha uyanık olmalı ve daha çok kenetlenmeliyiz.

Bazı arkadaşlar ön seçimlerde yapılan rezaletlere ve Genel Merkezin vetolarına kızarak CHP'ye oy vermemekten söz ediyorlar. Ya da oy kullanmaya gitmeyeceklerini söylüyorlar.

Oyları TİP'e ya da TBP'ne vermek kime yarar yukarda belirtmiştik. Ayrıca bazı bölgesel bağımsız adaylara da vermek sonuçta aynıdır. Her sınıf bilinçli işçinin yapması gereken duyguları ile anlık kararlak vermek değil, sınıfının bilimsel dünya görüşünün aydınlığında gerçekçi ve toplumun gelişmesine hizmet doğrultusunda kararlar vermektir. Biz sınıf bilinçli işçilerimizin bu doğrultuda davranacaklarına olan inancımızı koruyoruz.

CHP önseçimlerde kötü bir sınav verdi diye oy vermekten sakınmak yanlış bir tutum olacaktır. Şöyle ki;

1) Bu CHP'den çok fazla şey beklemektir. CHP bir burjuva partisidir. İçinde işbirlikçi unsurların bile ağırlığı önemli ölçülerdedir. Dünün faşistleri kontenjan adayı olmaktadır. Böylesi bir yapıdan sıhhatli, adil, gerçekten demokratik bir tutum beklemek hayaldir. Elbette ki, parti içinde güçlü olan klik, burjuva doğası gereği küçük burjuva radikal unsurları tasfiye etmek isteyecektir. Bu, sınıf çelişkisinin yalın bir yansımasıdır.

2) Oy vermemek, faşizmin işine gelir. Yalnızca parlamento aritmetiği yönünden değil, seçim kaybettiğinde (tabii eğer gerçekleşirse), parlamentoyu fesih için harekete geçtiğinde, zaten millet iradesini temsil etmiyordu, azınlıktı vb. demagojilere malzeme sağlanacaktır.

3) Seçim MC'ye karşı bir taktik "muharebe" dir. Oy sandığı başına gitmemek, sandık başına gidenleri mücadelede yalnız bırakmaktır. Demokratik bir hakkı kullanmakta basiretsizlik göstermektir. Öylesi, daha başka haklara "lâyık" değildir. Hakkını kullanmasını bilmeyen, beceremeyen yeni haklar elde edemez, elde etmeyi beceremez.

OYLARIMIZI CHP'YE VERECEĞİZ AMA...

Oylarımızı CHP'ye vereceğiz ama bunun nedenlerini ve CHP'den beklenenleri de açıklayacağız. CHP'nin ne olduğunu ve neden oylarımızı ona vereceğimizi yukarıda kısa belirtmiştik. CHP'den beklenen ise nedir?

CHP'den beklenen, sınıf mücadelesinin serbestçe gelişebileceği bir ortam yaratmasıdır. Kapitalizmi savunan liberal burjuva yapısıyla da bunu yapabilir.Maddi koşulların tamamen gerçekleştirilmesi (yani feodal kalıntıların temizlenmesi) elbette beklenemez. Ama bu yönde önemli adımlar mümkündür ve bu adımların attığı müddetçe proleterya var gücüyle CHP 'yi desteklemelidir. Siyasi üst yapıda ise CHP'den beklenen, tutarlı bir demokrat olması değil, (bu sınıf yapısı gereği mümkün değildir), faşist olmaması, faşizmle uzlaşmaktan sakınması ve 141-142 gibi proletaryanın propaganda ve örgütlenme özgürlüğüne konan yasağın kaldırılmasıdır. Daha bir çok talep elbette CHP iktidarına yöneltilecektir. Bunlar ne ölçüde kurulur? Bu soruya verilecek cevap yalnız ve ancak şöyle olabilir: Bu ülkede demokrasi proletaryanın ve diğer emekçi halkın gücü oranında olacaktır.Demokrasi herkese gücü kadar verilen bir meyvedir.

CHP'den beklenen değil ve fakat istenen, devleti faşist unsurlardan temizlemesidir. CHP'nin bunu yapabileceği elbetteki başlı başına bir tartışma konusudur. Fakat yine söyleyelim ki bunun gerçekleştirilmesi için proletarya ısrarlı bir mücadele sürdürmelidir. Devlet kurumlarından faşist unsurların temizlenmesi, ancak genel olarak demokrasi güçlerinin özel olarak da proletaryanın siyasi eyleminin gücü ile orantılı olarak mümkün olacaktır.

CHP ÇIKMAZDADIR

CHP, toplumsal güçlerin, özellikle ezilen halk yığınlarının umudu olarak iktidara gelecektir. Halk ona düzeni değiştirsin diye oy veriyor. "Özgürlükçü" diye oy veriyor, "huzur" için oy veriyor. Elbette ki iktidar olduğunda bunların karşılığını isteyecektir.

Oysa burjuva sınıf yapısı ile CHP'nin tüm bunları başarması mümkün değildir. Sosyal-demokrasinin çıkmazı, son tahlilde egemen sınıfların hizmetine girmesi, tüm dünyada sayısız deneylerle yaşanarak öğrenilmiş bir gerçektir.

Proleter devrimci görev, CHP'nin içinde bulunduğu bu çıkmazı kitlelere gösterebilmektir.

"Sosyal demokrasi çıkmazdadır ve son tahlilde egemen sınıfların hizmetine girecektir" diyerek CHP'nin iktidarının tüm

... reddi de doğru bir davranış olamaz. Onun bağımsızlık ve demokrasi doğrultusundaki her davranışı desteklenmelidir. Bugün CHP'nin de hasmı durumunda bulunan Amerikancı faşizm, CHP'ye tahammül etmeyebilir. CHP'yi istediği doğrultuda şekillendirmek işinin gerektirdiği süre için sabırlı olmayabilir. O zaman binbir yoldan CHP iktidarını devirmeye çalışacaktır. Proletarya o şartlarda CHP iktidarını savunmalıdır ve bu savunma görevine göre saflarını düzenlemelidir.

CHP'yi tümüyle reddeden görüş aynı zamanda CHP'nin uyumlu olmayan yapısını görmüyor. Bir diğer açıdan bakalım; emperyalizm ve faşizmin başarılı taktikleri CHP'nin burjuva unsurlarının çıkarları ile birleşti ve CHP, AP'leşti. Proletarya ne yapacaktır. "Biz demiştik" diyerek CHP'yi bütünüyle red mi edecektir, yoksa CHP'nin ileri unsurlarının bu gidişe karşı tutum almasını mı sağlayacaktır. Hiç kuşkusuz söylenebilir ki, CHP bugünkü yapısıyla özellikle Anadolu örgütü olarak CHP'nin AP'leşmesine karşı koyacak, ya da böyle bir durumda CHP'ye karşı kesin tutum alacak önemli bir potansiyeli taşıyor. Proletarya daha birçok nedenlerin yanı sıra, bu nedenle de bağımsız sınıf politikasını göz bebeği gibi korumalı ve yürütmelidir. Ancak bu sayededir ki, toplumsal güçlerin etkilenimi ve anti-faşist tutum almaları daha açık ve süratle gerçekleşebilecektir.

Proletarya bağımsız sınıf politikasını, CHP'deki ileri unsurları anti-faşist mücadeleye kazanmak üzerine inşa etmez. O mümkün olan en geniş anti-faşist ittifakları kurabilmenin biricik yolunun, tutarlı, kararlı ve güçlü bir anti-faşist mücadele yolu olduğunu bilir. Ve yine bilir ki CHP'nin ileri unsurlarının süratli ve açık tutum alabilmeleri ancak kendisinin bağımsız sınıf politikasını kuvvetle uygulamasıyla mümkündür.

CHP'DEN NELER BEKLENMELİDİR?

Proletarya hareketi parlamenter politika alanında kendisini gösterdiği ve CHP'nin oy potansiyelini tehdit ettiğinde ne olacaktır?

Proletarya, CHP'nin burjuva niteliğini ve bu yöndeki girişimlerini kitleler önünde teşhir edip, onun,burjuvaziye yarayan ya da emperyalistlerle uzlaşma yolundaki davranışlarına karşı çıkarsa ne olacaktır? Olacak bellidir. CHP proletaryaya karşı burjuva yapısının karşıdevrimci doğasını kusacaktır. CHP'den yalnızca iyi niyetle iyi şeyler yapmasını beklemek kötü bir yanılgı olacaktır. Onun proletarya hareketine karşı içten, hoşgörülü davranmasını ummak burjuvazi-proletarya, sermaye-emek çelişkisini önemsizleştirmek demektir. Oysa ki, sermaye-emek çelişkisi, toplumun temel çelişkisidir.

Proleter sosyalist hareket CHP'nin bu yönünü de göz önüne almalı, kendisini ve kitleleri, gelişmenin bütün olasılıklarına olduğu gibi buna göre de hazırlamalıdır.

Yapılan bütün cinayet, saldırı ve provakasyonlar bizleri yıldırmaya yöneliktir. Bir sınıflar karşılaşması demek olan seçimlerde sandık başına gitmemize engel olmak istiyorlar. Sandık başına gitmekten geri duran, cepheden kaçan asker gibidir. Yılmayacağız ve kanmayacağız da.

Seçim sandığının başına gideceğiz. Oyumuzu CHP'ye vereceğiz, CHP'nin ne olduğunu ne olmadığını bilerek. Çünkü bizim bu seçimde esas amacımız faşist MC'yi yenilgiye uğratmaktır. Ve yine bu amaçla oy verme gününe kadar faşist MC'ye karşı kitlesel ajitasyonla görevliyiz. Çünkü, kitleleri harekete geçirmeksizin yılgınlığı yıkmak, provakasyonları boşa çıkarmak ve faşist MC'yi seçim sandıklarında yenilgiye uğratmak mümkün değildir.

(Baştarafı sayfa 7'de)

Şunu da açık yüreklilikle söylemek gerekir. DGM direnişinden sonra fabrikalardan çıkarılan işçiler kendi hallerine bırakılmıştır. Sendikal örgütlenmelerde bu kadrolar kullanılmamış, hatta mücadeleden koparılmıştır.

Tekrar tekrar söylenmesi gereken şey şudur: İşçi sınıfının mücadelesinde yetişen militanları iyi değerlendirmek zorundayız. İşçi sınıfının başarılı eylemlerini sürdürecek, toplu grevlerde, genel grevlerde, hareketi başarıyla organize edecek, yürütecek kadrolardır onlar.

Görevimiz işçi sınıfını bu mücadeleye hazırlamaktır.

MESS, MADEN-İŞ UYUŞMAZLIĞI ÜZERİNE

Önümüzdeki günlerde DİSK'e bağlı Maden-İş Sendikasını önemli görevler bekliyor. 1976 sonları ile 1977 yıllarını kapsayan toplu sözleşme görüşmeleri çıkmaza girdi. Nedeni MESS! Madeni eşya sanayi kolunda işverenler toplu sözleşme görüşmelerine kendileri değil, bütün yetkileri MESS'e vererek katılıyorlar.MESS in iddiası Maden-İş Sendikası ile gurup sözleşmesine oturmak. Maden-İş Sendikasını toplu grevlerde ekonomik açıdan zor durumlara sokarak kıdem tazminatlarını otuz günün üstüne çıkarmamak ve diğer sosyal hakları kısıtlamak, giderek kendi insiyatiflerinde bir toplu sözleşme imzalamak istiyorlar. Arçelik, Profilo, Sungurlar, Ternal, Beko, greve gidecek fabrikalardan bazıları.

Maden-İş Yürütme Kurulu Nisan ayında önce temsilci ve ünite temsilcilerini, sonra da bütün işçileri spor sergi sarayına topladı. Aldığı kararı açıkladı: Toplu grev! Görüyoruz ki Maden-İş üyeleri MESS'in dar bir cephede başlattığı savaşı daha geniş bir cephede kabullendi.

Bu yazıda bu kararı eleştirecek değiliz. Mücadeleyi bu noktaya getiren MESS oldu. İşte bu noktada ya uzlaşmak, ya da sonuna kadar mücadele gerekiyor.

Sonuna kadar mücadele dedik. Önemli olan mücadelenin nasıl başarıya ulaştırılacağı ve nasıl yürütüleceğidir. Şüphesiz işçi sınıfı kendisine düşen görevi yüklenecektir. Spor ve Sergi Sarayındaki geniş işçi kitlesini kapsayan toplantılarda işçilerdeki bu heyecanın yüksek olduğunu gördük. Mücadeleyi hedefine ulaştırmak sendika yöneticilerinin ve sınıf bilinçli işçilerin görevidir.

Bu mücadelede eylem anını iyi hesaplamak zorundayız. Bu arada daha grev kararı askıya alınmamış işyerlerinin toplu sözleşme prosödürlerinin tamamlanmasını sağlamak, MESS'e fırsat yaratmamak gerekir.

Evet, Türkiye işçi sınıfı yıllar süren mücadele sonucu elde ettiği grev ve toplu sözleşme haklarının bugünkü haliyle yeterli olmadığını bir kez daha görüyor. Dayanışma grevinin ve Genel Grev'in yasal olmadığı bir ülkede, toplu sözleşme mücadelesinde Maden-İş ve DİSK üyesi işçiler bu engeli aşmak zorundadırlar.

1977'nin 5 Haziran'ı halkın demokrasi mücadelesinde önemli bir adımı olacak. Bizce bu grevlerin seçim öncesi yapılması doğru olacaktır. MESS, Maden-İş Sendikasının aslında üyelerinin ekonomik çıkarlarını düşünmediğini, bu grevlerin politik amaçla yapılacağını ileri sürüyor. Maden-İş Sendikasının üyelerinin ekonomik çıkarlarını düşünmediği ne kadar kuyruklu bir yalansa, bu grevlerin seçimden önce yapıldığında politik ortamı büyük ölçüde etkileyeceği de o derece doğrudur.

Seçimden önce yapılacak toplu grevlerin kamuoyu oluşturmak açısından önemi büyüktür. 1 Mayıs eyleminden çıkardığımız dersler bize ışık tutmalı, faşist saldırılar bizi yılgınlığa değil, daha aktif olmaya itmelidir. Bildiğimiz tek şey, gerek toplu grevlerde, gerek 5 Haziran seçimlerinde demokrasiden yana olan kitlelerin aktif mücadelesinin önemli kazançlar getireceğidir.

Faşizme karşı olan herkes uyanık olmak zorundadır. Dayanışma grevleri hedefi yakınlaştıracak, mücadelenin süresini kısaltacaktır.

Toplu grevler ve dayanışma grevleri iyi bir organizasyonu gerektirir. Kurulacak grev komiteleri işçi sınıfının en seçkin kadrolarından oluşturulmalıdır.

Biz şimdiye kadar Maden-İş Sendikası yöneticilerinin, işçi sınıfı mücadelesinde deneyini başarıyla vermiş militanlardan pek azını değerlendirdiğini gördük. Bu seçkin kadroların sendikal örgütlenmelerde göreve getirilmemesi bizce bir eksikliktir.

Başarıya ulaşmış mücadele çok az zararla bitmiş mücadeledir.

16 Eylül'den kalan bitmemiş bir hesap olan DGM gazilerinin fabrikalarına dönmesi, bu grevlerde taviz verilmeyecek bir madde olmalıdır.

(Devamı sayfa 6'da)

BURJUVAZİNİN 6 Mayıs 1972'de KATLETTİĞİ 3 YURTSEVER DEVRİMCİNİN ANISINA...

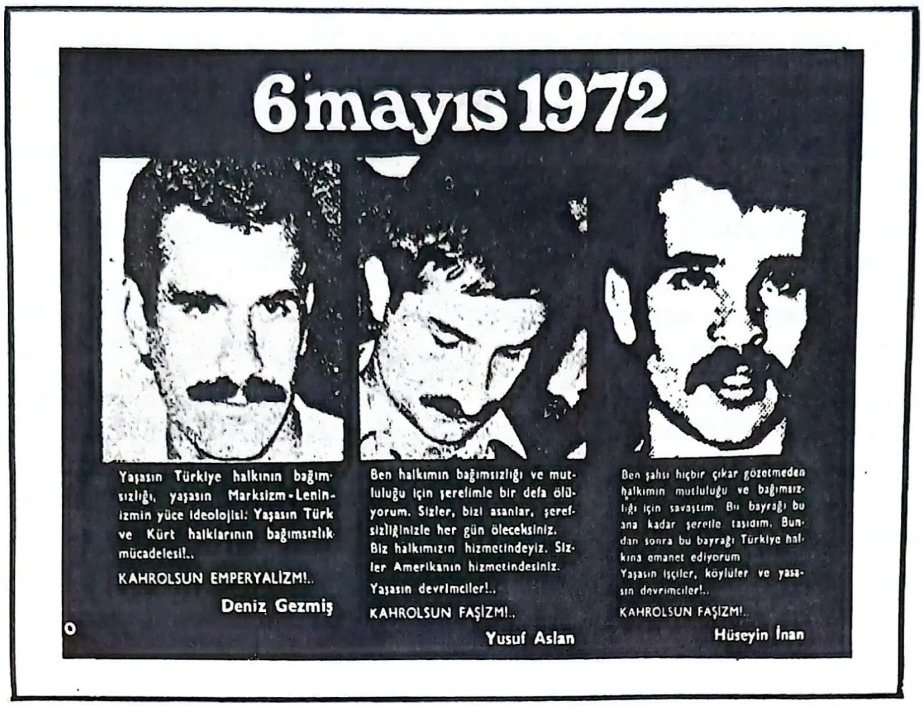

Sınıf mücadeleleri tarihinde, kitlelerin bilincinde derin izler bırakan günlerin varolduğu bilinen bir gerçektir. 6 Mayıs 1972'de Türkiye Devrimci Hareketi için böyle bir anlama sahiptir. 12 Mart 1971 faşist askeri darbesi ile ülkemizin üzerine çöken bu karanlık dönemin terörünün en açık ifadesi, üç yurtsever-devrimci gencin katledilmesi olmuştur. Baskının ve terörün bu derece yoğun ve pervasız olduğu bir dönemde, bu üç yiğit devrimcinin katledilmesi karşısında, en demokrat olandan, politize olmamış insana kadar yüzlerce, binlerce insan protestolarını değişik biçimlerde de olsa dile getirdiler. Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan'ın idam edilmelerini önleyebilmek için, imza kampanyalarından, parlamento içindeki çalışmalara ve oradan Avrupa Konseyi içindeki çalışmalara kadar her türlü çabayı gösterdiler kitleler. Ancak, burjuvazinin en saldırgan, en kanlı en zorba diktatörlüğü olan faşizmin bu üç devrimciyi katletmesini önleyememiştik devrimci hareket olarak. Bu yazının amacı Deniz ve iki arkadaşımızın politik mücadelelerini kavrayıp yorumlayabilmek ve gereken sonuçları çıkarabilmek olacaktır.

12 Mart 1971 darbesinden bu yana 5 yıl geçti, bugün artık bu darbeyi daha iyi ve ayrıntılı olarak yorumlayabilme olanağına sahibiz. Ancak, 12 Mart'ı yorumlamadan; önceki dönemin şartlarını görmekte yarar vardır. Bu dönemin öncesindeki gelişmenin en temel yanı, toplumsal yapının hızlı bir politize olma sürecine girmiş olmasıdır diyebiliriz. Ve tabii ki bu süreci doğuran en büyük etken de, özellikle 1960'lardan başlayarak burjuvazinin uluslararası tekellerle daha yoğun; içiçe ilişkilere geçmesi, kapitalizmin gelişmesinde bir sıçrama noktasına varılmış olmasıdır. Biz burada kısaca, 1971'lere hangi politik ilişkiler zinciri içinde geldik, bunu inceleyeceğiz. Bilindiği gibi, Ulusal Kurtuluş savaşının kazanılmasından ve özellikle 1938'lerden sonra, emperyalizmle (özel olarak ABD emperyalizmi ile) geliştirilen bağımlılık ve bu bağımlılık ilişkilerinin politik yapıda beraberinde getirdiği sosyal çalkantı, ki buna kitlelerdeki politik uyanışın filizleri denirse daha doğru olur, ve yine 1938-1971 döneminin ekonomik ilişkiler açısından en temel özelliğinin, bir yanda emperyalizmin ve uluslararası tekellerin dikte ettiği doğrultularda kapitalize ilişki

ler geliştirilirken, öte yandan, bu gelişmeye rağmen kitlelerin maddi hayat şartlarındaki yoksullaşma eğilimidir. Bu eğilimin doğal sonucu olarak politik hayatta yansımasını bulan baskı ve zorbalık dönemi 1950 DP iktidarı döneminde en açık bir şekilde ifadesini bulmuştur. Menderes-Bayar-Erdelhun kliğinin, toplumdaki en küçük muhalefeti dahi sindirme, işçi sınıfının ve diğer emekçilerin örgütlenmelerinin önüne yasal ya da yasal olmayan bir dizi engellerin konması bu dönem içinde kitlelerin uyanışının önünde önemli bir engel teşkil etmiştir.

27 Mayıs 1961 hareketi ile birlikte, ülkemizde en genel haliyle de olsa, burjuva demokrasisi işlerlik kazanma süreci içine girmiştir. Kısası, burjuvazinin kendi eliyle koymak zorunda kaldığı yasalar, kendi karşıtı olan sınıfların elinde bir ölçüde, en genel anlamda bir araç olmuştur diyebiliriz. Amerikan emperyalizmine ekonomik-askeri-kültürel bağımlılığın politik hayattaki yansımaları, özellikle büyük şehir merkezlerinde küçük-burjuva aydınlar üzerinde objektif tepkimelere yolaçmıştır. Bu kesimdeki unsurların kolaylıkla kabullenebileceği, genel olarak Ulusal Kurtuluşçu temel ve kimi durumlarda bu eğilim ile birleşebilen sosyalizmin bilimine açıklık ve yakınlık, 1971'e gelene kadar toplumumuzun dinamiğinde en önemli etken olmuştur. 1963'lerden sonra gelişme seyri izleyen işçi sınıfının sendikal ve siyasal hareketi, 1967'lerden sonra özellikle kitle tabanı açısından yaygınlık göstermeye yönelen gençlik ve bunlarla beraber gelişen köylü hareketi hep bu toplumsal dinamiğin, özellikle 1961 sonrası gelişmelerin ürünleri olarak ortaya çıkmıştır. Singer, Kavel, Demir-Döküm işçilerinin direnişi, gençlik kesiminin Demokratik Üniversite şiarından kaynaklanan akademik-siyasal mücadelesi, köylülerin toprak işgalleri kitlelerin üzerinde önemli etkiler uyandırmaya başlamıştır.

Yukarda genel hatlarıyla sıraladığımız özellikleri olan, genel toplumsal hareketin bir parçası olarak gelişmeye başlayan gençlik hareketleri de o dönem şartlarında oldukça ilginç özellikler taşıyordu, bir kısım gençler, halen 27 Mayıs geleneğinin etkilerinden sıyrılamayarak, iktidarların veya iktidar muhalifi burjuva partilerin izin verdiği ölçüler içinde gençlik hareketi koymayı izliyorlardı, bir kısım gençler de, öğrenci gençlik hareketlerinin, düzenin dar kalıpları içinden kurtarılması yolunda mücadele veriyordu. Bu dönemin içinde, gençlik hareketi içinden, MTBB, TMTF gibi genellikle sağ eğilimli öğrenci dernekleri etkindi, ancak yine bu dönem içinde, sosyalist veya sosyalizmi öğrenmeye yönelik gençlerin kurduğu Fikir Kulüpleri Federasyonu öğrenci gençliğin akademik demokratik ve politik hareketini bir çatı altında toplamak ve yaygınlaştırmak amacını izliyordu. Ancak sözünü ettiğimiz bu gençlik örgütünün yöneticileri daha o dönemden başlayarak, gençlik hareketini, oportünist ve pasifist bir yörüngeye sokmak istiyorlardı. Ülkesinin somut gerçeklerini gören, bilimsel sosyalizmi yeni yeni kavramaya çalışan, devrimci heyacanını, gençliğinin heyecanını birleştiren genç devrimcilere o günün yöneticileri ne olduğu belirsiz bir "itidal" tavsiye etmekten başka bir iş yapmıyorlardı. Ve giderek Fikir Kulüpleri Federasyonu, o günün şartlarında sağ oportünist, teslimiyetçi çizgiyi temsil ve-bugün de aynı durumda olan-TİP yöneticilerinin dümen suyunda gençlik hareketini pasifize etme yoluna girmişti.

1968 yılına gelindiğinde, bu sağ teslimiyetçi gençlik örgütünün karşısında yeni bir gençlik örgütü yeraldı. Bu örgütün adı Devrimci Öğrenciler Birliği idi. DÖB üyeleri az sayıda, birbirini eylemin sınavları içinde tanımış kadrolardan oluşmaktaydı. Bu kadar dar sayıda unsura sahip olmasına rağmen bu örgüt, gençlik hareketini sözünü ettiğimiz sağ çizgiden devralarak daha ileri boyutlara ulaştırmasını bilmiştir.

Burjuvazinin 6 Mayıs 1972'de katlettiği üç yiğit devrimciden biri olan Deniz Gezmiş'i devrimci hareketimiz ilk olarak bu örgüt ve onun yürekli çabaları ile tanımaya başlamıştır. DÖB ve özellikle Deniz, bütün sağ kanat oportünistlerin teorik rezilliklerine karşın, bugün Ulusul Demokratik Devrim dediğimiz, geçmişte Milli Demokratik Devrim diye ünlenen siyasi çizginin ilk savunucularından olmuştur. Deniz Gezmiş, Hüseyin İnan, Yusuf Aslan, aynı ideolojik temel üzerinde, hayatlarının sonuna kadar tutarlı birer anti-emperyalist, anti - faşist olarak mücadelelerini sürdürmüşlerdir. Bu yazı da Deniz arkadaşın eylem hayatının ayrıntılarını anlatarak, veya

bunları abartarak onu diğer devrim şehitlerinden ayrı bir yere koymayı veya tabulaştırmayı kesinlikle düşünemeyiz, bu arkadaşlarımızın anısına yapabileceğimiz en olumlu davranış onların eylem hayatlarının devrimci eleştirisi olabilir ve böyle olmalıdır da.

Deniz Gezmiş ve arkadaşlarının THKO adı ile bilinen örgütlenme çatısı altında verdikleri uğraşın, tutarlı anti-emperyalist ve anti-faşist özünü teslim etmek her sosyalistim diyenin ilk görevidir. Ancak, mücadele biçimi açısından bakıldığında mutlaka ilk söylenecek söz, bu grupta yer alan arkadaşların geliştirmeye çalıştıkları yöntemin adı, kitle temeline oturamamış "Dar gurup hareketleri" olacaktır. Burada hemen şunu vurgulayalım, bizler, Deniz Gezmiş ve arkadaşlarının siyasi çizgilerine bütün sağ oportünistlerinin, revizyonistlerinin de diği gibi, "anarşizm, goşizm, maceracılık" demiyoruz ve bunu kimseye de söyletmeyiz de. Bu türden lafları edenleri bizler çok iyi tanıyoruz, kendi sağ ihanet çizgilerinin ağırlığı altında ezilip, çıkışı gerçekten yürekli ve tutarlı mücadele vermekte olan insanlara çamur atmakta bulduklarını da biliyoruz. Dar gurup hareketleri dedik, bu söylediğimizin de maddi temeli var, o dönemin şartlarında, değil bir tek siyasi hareket genelde sosyalist hareketimiz kitle temeline ulaşabilmekten uzaktaydı, hareketi bu seviyeye ulaştıracak doğru teorik temel üzerinde şekillenmiş bir sosyalist partinin olmayışı bu olumsuzluklarda önemli etkenlerden biriydi elbette. Tabii buna bir de TİP gibi sağ oportünist, parlamento kuyrukçusu bir partinin saçmalıkları eklenirse durumun açıklığı ortaya çıkar.

Son olarak, günümüzde, Deniz Gezmiş ve arkadaşlarının oluşturduğu ve geliştirdiği hareketin, özde tutarlı olan ilk teorik ve politik temelinin bilerek,kasten yine bu gurup adına hareket ettiğini söyleyen kişilerce saptırılmış olmasından sözedeceğiz. Hayatını Türkiye halkının bağımsızlığı ve gerçek mutluluğu tadacağını sosyalizm davası uğruna feda etmiş bir devrimcinin düşüncelerini ve ismini böylesi küçük burjuva saçmalıkları derekesine indirgemek de o arkadaşların anısına saygısızlığın en açık belirtisi olmak gerekir. Özellikle Deniz Gezmiş arkadaşın, hayatının sonuna kadar anti-komünizm demagojisine karşı verdiği tutarlı mücadele devrimcilerce bilinir ve mahkeme dosyaları da bu duruma şahit olmuştur.

ANILARI MÜCADELEMİZE ÖNDER OLSUN.

HÜRRİYET KAVGASI

YİNE KİTAPLARI, TÜRKÜLERİ, BAYRAKLARIYLA GELDİLER,
DALGA, DALGA AYDINLIK OLDULAR,
YÜRÜDÜLER KARANLIĞIN ÜSTÜNE,
MEYDANLARI ZAPTETTİLER YİNE

BEYAZITTA ŞEHİT DÜŞEN
SİLKİNİP KALKTI KABRİNDEN
VE ELİNDE BİR GÜNEŞ GİBİ TAŞIYIP YARASINI
YIKTI ŞAHMERANIN MAĞARASINI

DAHA GÜN O GÜN DEĞİL, DERLENİP, DÜRÜLMESİN BAYRAKLAR,
DİNLEYİN, DUYDUĞUNUZ ÇAKALLARIN ULUMASIDIR
SAFLARI SIKLAŞTIRIN ÇOCUKLAR
BU KAVGA FAŞİZME KARŞI, BU KAVGA
HÜRRİYET KAVGASIDIR.

N.Hikmet

1 MAYIS OLAYLARININ DEĞERLENDİRMESİ ÜZERİNE BİR OKUYUCUMUZUN GÖNDERDİĞİ MEKTUBU AYNEN YAYINLIYORUZ.

1 MAYIS KATLİAMI EMPERYALİZMİ VE HAKİM SINIFLARI İÇİNE DÜŞTÜKLERİ BUNALIMDAN KURTARAMAYACAKTIR.

İşçi sınıfının uluslararası birlik ve dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs tarihçesine otuzbeş devrimciyi hunharca katleden burjuvazinin kanlı terörü ile anlamını daha da derinleştirdi.

Kendi kurtuluşuyla beraber tüm emekçilerin de kurtuluşunu sağlayacak olan Türkiye işçi sınıfı emperyalizm ve işbirlikçilerinin bugüne kadar sürdürdükleri cinayetler zincirine yeni ve büyük bir halkasının eklenmesiyle karşısındaki güçlerin vahşiliğini bir kere daha gördü ve kinini bir kere daha biledi.

Her yılın 1 Mayıs'ında dünyanın dört bir yanında aynı aydınlık günlerin özleminde olanlar, işçi sınıfının yönetiminde, sömürü zorbalık ve baskının olmadığı sınıfsız bir topluma ve dünyaya ulaşmanın yolunda taleplerini haykırır, dünya gericilerinin tüm engellemelerine rağmen 1886'nın 1 Mayıs'ı heyecanıyla tüm sömürücülere korkulu saatler yaşatırlar.

Ülkemizde de bu yüce gün 55 yıllık bir aradan sonra ilk defa geçen yıl yüzbinlerin katılmasıyla kutlandı. Bu yıl da anlamı daha iyi kavranmış bir şekilde kutlanacaktı 1 Mayıs. Fakat ülkemizde, sosyalist hareketin içinde bulunduğu durum, emperyalistler ve onların işbirlikçilerinin, açık ya da kapalı bir şekilde saldırısını görememesi ve kendisini buna göre de hazırlayamamasına yolaçtı.

1 Mayıs'a yaklaşan günlerde DİSK yönetimi ve bu yönetimin etkisindeki bir gurup ile, genel olarak Pekin çizgisinde birleşen birkaç gurup arasındaki sürtüşmeler sosyalistlerin dikkatini ister istemez üzerinde topladı. Bu durum burjuvazinin yayın organlarında da alabildiğine körüklendi. CIA'nın direktifiyle, MİT ve Kontr-Gerilla örgütünün becerisiyle düzenlenen bu katliam, yukarda sözünü ettiğimiz "solcu" gurupların sürtüşmesi sonucu çıkan olaylar" imajı ön plana çıkartılarak kitleler ve halkımız bu yönde şartlandırılmaya çalışıldı. Ve bunca olup bitenden sonra görüyoruz ki, bu guruplar, burjuvazinin bu kanlı terörüne rağmen tutumlarını değiştirmediler. Tertibi CIA, MİT ve benzeri kuruluşların yaptığını belirttiler, ancak yine de ağırlık noktası olarak birbirlerini suçlamayı seçtiler.

Biz katliamın dedektiflik yanı üzerinde fazla durmayacağız. Gereği de yok, kaldı ki, günlük basın ve yetkililer bu konuda üzerlerine düşeni yapıyorlar.Hatta kimi zaman büyük bir gayretkeşlikle. Gördüğümüz kadarıyla söyleyelim ki senaryo çok iyi yazılmış ve uygulanmıştır. Tabii bu arada "sol" gurupların yetenek ve kapasiteleri de iyi hesaplanmış. Seneryonun yazarları bile kendi yazdıklarından ve uyguladıklarından ürker oldular, çünkü tahmin etmiyorlardı ki, gelişigüzel açtıkları yaylım ateşi sonunda elliye yakın ölü verilsin. Bir ölçüde de olsa ilk bölüm, burjuvazinin istediği gibi sonuçlanmıştır. Geçirdiğimiz 1 Mayıs, ülkemizde sosyalist hareket açısından bir dönüm noktası sayılabilir. Sosyalist hareketimiz içindeki ideolojik politik kaos, kargaşa sürüp gittikçe, iki bağnaz çizgideki unsurlar, (Pekin-Moskova) birbirlerini yokedinceye kadar bu türden veya benzeri olaylara daha çok şahit olacağız. Ancak, burjuvazinin bilemediği veya bilip de kabullenemediği ve bunun için de azgınlaştığı bir gerçek vardır ki o da: Tarihin akışının emekçi sınıflardan yana geliştiğidir.

Nasıl bir gelişme bekliyordu katliamı tertipleyen karanlık güçler; elli ya da yüz kişiyi öldürüp bir o kadarını yaralayarak, sosyalist hareketimizi durduracaklarını mı sanıyorlardı, yoksa sadece o günkü büyük kitle gösterisini engellemeyi mi planlıyorlardı. Elbette bu kadar değil, planlar çok yönlü amaçlara hizmet edebilsin diye yapılmıştı. Bunlardan bir kaçını şöyle sıralayabiliriz:

Özellikle son iki yıldır katlettikleri ikiyüze yakın devrimcinin sorumluluğundan kurtulmak, bu cinayetlere karşı tepki duyan halkın, düşüncesini "Pekincilerle-Moskova'cılar birbirlerini öldürüyor" şekline dönüştürmek istiyorlar. Ancak ne yapsalar boşuna, bu durumun böyle olmadığını, halkımızın bu saptırmalara kulak asmayacağını çok iyi biliyor-

(Devamı sayfa 23'de,

ULUSAL DEMOKRATİK DEVRİM (3)

27 Mayıs 1960.

Emperyalistlerin ve işbirlikçi unsurların gittikçe artan sömürülerinin yoğunlaştığı ölçüde artan siyasi baskılar. Toplumsal tepkinin ve gelişen üretici güçlere uygun bir siyasi yapı zorunluluğunun ürünü olarak 27 Mayıs 1960.

Sonrası herkesin bildiği gerçeklerle, doludur. Yalnız 27 Mayısın ne olup ne olmadığını ifade etmeliyiz.

27 Mayıs "Kemalist küçük burjuvazinin yönetimindeki ordunun politikaya ağırlığını koyması" değildir. Emperyalizmin denetiminde uygulanmış, egemen sınıfların oyunu da değildir. Böyle bir politik eylem de değildir.

27 Mayıs emperyalizmin gelişinden haberdar olduğu kabul edilse de kaçınılmazlığı nedeniyle karşı koyamayacağı ve saptırmak amacıyla karşı koyma yolunu da tutmadığı... Milli Burjuvazinin temsilcisi diye nitelenebilecek bir çok unsurdan küçük burjuva yurtseverlerine kadar bir çok unsurun karıştığı ve sonuçları bakımından katılan en sıhhatli unsurların bile beklediklerinin ötesinde sonuç vermiş bir eylemdir.

Kısa öz ve doğru bir değerlendirme ile 27 Mayıs; TOPLUMUMUZ İÇİN İLERİ DOĞRU ATILMIŞ OLUMLU BİR ADIM SAYILMALIDIR (Özellikle sonuçları bakımından).

1960 ve sonrası bu yazıyı okuyanların hepsinin yakından bildiği olaylarla doludur. Ne var ki yine de 1960 sonrasının önemli bir kilometre taşı var...

12 Mart 1971.

12 Mart üzerine, "egemen sınıfların kendi iç çelişkilerini çözme zorunluluğunun bir ürünü" deniyor... Bu, üzerinde durulması ve mutlaka mahkum edilmesi gereken bir görüştür. Herşeyden önce bilinmelidir ki, halkın tutumunu görmezlikten gelen ya da bu tutumu ikincil kılan kimse yanılmaya mahkumdur. Eğer egemen sınıflar bunalıma düşüyorsa bunun temel ekonomik nedeni egemen sınıfların sömürüden pay kavgalarıdır. Temel politik etken ise halkın faşizmi tecrit eden, faşizmin kitle tabanı oluşturma çabalarını boşa çıkaran tutumu ve bu tutumun giderek yaratacağı alternatif durumdur. Yoksa sömürülerini rahatça sürdürenler, kitlelerden destek görebilenler neden bunalıma düşsünler? Demek ki, sömürü rahatça sürdürülememekte ve kitleler egemen sınıfların peşinden gitmemektedir. Kaldı ki, 12 Mart'ın nedenleri sayılırken, "egemen sınıflar arası çelişkilerin keskinleşmesi" ikincil kabul edilmelidir.

12 Mart egemen sınıfların uyanan halkın yükselen mücadelesi karşısında başvurdukları faşist darbenin adıdır. Bu faşist harekât, darbe içinde darbe formülüne uygun olarak ve CIA'nın denetiminde yürütülmüştür.

Faşizmin bu devrede ilk yaptığı şey örgütlenmiş baskı kuvveti, devlet, üzerinde tam bir hegemonya kurabilmek politikası olmuştur. Bu yolda ilk önce en ilerici görünen unsurları devletten temizlemiş, sonra da namuslu sade vatandaşlara kadar eylemini yöneltebilmiştir. 12 Mart faşizmi, tüm bunları "komünizme karşı savaş" naralarıyla yürütmüştür. "Bir ucu Filistin çöllerindeki gizli örgütler..." deyip namuslu hukuk adamlarını, profesörleri zindanlara attırmıştır, ve bu gizli örgütlerin diğer ucunu İsveç'e kadar uzatırken, hükümeti içindeki "beyinlere" tahammülsüzlüğünü sergilemiştir. En adi işkenceler "son Türk devletinin bekası adına ve anarşiye karşı mücadele" adına yapılmıştır. Ve darbe içinde darbe yapılarak adım adım faşizm devlete egemen olmuş toplumda yaygınlık kazanmak,kurumlaşmak yolunu tutmuştur. Bu arada, grevler yasaklanmış, toplu sözleşme görüşmeleri anlamsız kılınmış, işçi sınıfının önemli oranda ekonomik mücadelesi etkisiz kılınmak istenmiştir. İşçi ücretlerinin durgunluk, fiyatların ise alabildiğine yükseldiği bir dönem olmuştur, 12 Mart. Ve tam anlamıyla burjuvazi, baskı ve terörünü işçi sınıfı mücadelesine yöneltmiştir 12 Mart'ta. Ama şu gerçeği kabul etmek gerekir ki, "faşist diktatörlük" Türkiye toprağında kök salabilecek ortamı bulamamıştır. Halka yönelttiği baskı oranında devlete ege-

menliğini yoğunlaştıran faşist burjuvazi, halkın yükselen mücadelesini bastırmak için faşizme başvuran burjuvazi, yarattığı bütün teröre rağmen toplumsal uyanışa engel olamamış, düştüğü bunalımdan sıyrılamamıştır. Ve Ekim 1973 günlerine gelinmiştir. 12 Mart tan sonra 1973 Ekim günlerine varılmasında halkın gösterdiği direnişin (ki, bu somut ifadesini 14 Ekim seçimlerinde göstermiştir) yanı sıra bir diğer faktör de; gelişen olayların egemen sınıflara bu tarzda bir yönetimin pahalıya oturacağını göstermesi ve iç koşullarla birlikte dış koşulların da etkisiyle egemen sınıflar için bir manevra zorunluluğunun doğmuş olmasıdır. Bugün yaşadığımız olaylar onların akıllıca bir geri adım atmış olduklarını gösteriyor. Savaşta taraflardan biri diğeri geri adım atmak zorunda bırakabilir. Bu yeni durumda geri atmasını bilen yeniden ilerleyebilme şansını kazanır. Öte yandan hasmını geri çekilme zorunda bırakan taraf, hasmının kaçtığını değil, ricat ettiğini bilir. Ve somut koşulları doğru değerlendirip yeni hareketini ona göre düzenlerse düşmanın ricatını bir panik haline dönüştürebilir. Bizde geri çekilmek zorunda bırakılan egemen sınıflar, bu taktiği doğru olarak uygulayabilmişlerdir, fakat aynı şeyi devrim cephesi için söyleyebilmek mümkün değildir.

Bugün MC devrini yaşıyoruz. Amerikancı faşist burjuvazinin ve gerici feodal mütegallibenin baskı ve terörü her gün daha kanlı bir hal alıyor, daha geniş alanlara yayılıyor. Öte yandan bu baskı ve zulüme göz yumduğu söylenemez. Ezilenler ve sömürülenler cephesinde: Bilinç ışınları daha bir gürleşti, örgütlenme çabaları doruklarında, mücadele hırsı toplum katlarını sarmakta... Ezenler ve sömürenler cephesinde: Her gün yeni bir saldırı planı yürürlüğe konuluyor, özgürlüklerimizi ve haklarımızı her gün biraz daha gasp peşindeler. Yayılıyor, saldırıyorlar... Saldırdıkça yayılıyorlar.

"Azgınlaşan Amerikancı faşizm ve halkın yükselmekte olan direnişi"

Günün diyalektiği budur Türkiye'de.

Yazımızın bu bölümünün başını hatırlayalım ve bu bölümü noktalayalım.

Emperyalizme karşı zaferle sonuçlanan bir milli kurtuluş savaşından emperyalizmin boyunduruğunda ve faşist-gerici sınıfların egemenliğindeki baskı ve terör altındaki günlere varmıştır Türkiye...

Bunun anlamı açıktır.

TÜRKİYE'DE BİR KARŞI-DEVRİM OLMUŞTUR.

Bugün Türkiye emperyalist sistem içinde görülen ülkeler safındadır.

Ülkemizin doğal kaynakları akıl almaz bir tarzda talan edilmektedir.

Özel girişimler alanında yabancı sermaye oranı aşağıdaki tabloda verilmiştir

TABLO - I:

Sektörler	*Firma Sayısı*	*Toplam Sermaye Yab. Sermaye*
İmalât	*95*	*%45.2*
Tarım	*1*	*%51.0*
Madencilik	*9*	*%92.7*

Görüldüğü gibi en yüksek oran madencilik alanındadır. 23 Mayıs 1976 tarihli bir kararnameye göre de madenlerimizin ihracı yetkisi bütünüyle yabancı sermayeye devredilmiştir.

Aslında söylenen çok parlak sözlere rağmen Türkiyemiz yeraltı ve yerüstü maden kaynakları bakımından zengin bir ülke değildir. Çeşitlilik olarak zengin olabilir, fakat bu rezervlerin yüksek olmadığı bilimsel araştırmalarla ortaya çıkartılmıştır.

Maden kaynakları aslında zengin olmayan bir ülkede özel girişimde de olsa %92.7 oranında yabancı sermaye bulunması ve hele ülkemizin maden ihracı yetkisinin bütünüyle yabancılara devredilmesi (ve böylece kamu kesiminde de denetim altına alınması) ülkemizin doğal kaynaklarından başlıcası madenlerimiz üzerinde ne denli bir talan olduğunu gösteriyor. Kaldı ki yabancı sermaye iştiraklı firmalar Türkiye'ye getirdikleri sermayenin ortalama 3-4 katını kâr olarak ülkeden götürmektedir.

TABLO - II: (Ortak Pazar ve Türkiye, DİSK yayınları)

1963'de 20.000.000 getiren X Şrk. 1971 sonunda 200.000.000 kazanmış,
1965'de 1.500.000 getiren Y Şrk. 1971 sonunda 277.000.000 kazanmış.

Emperyalist ideologların ve işbirlikçilerinin başlıca iddialarından biri de: Emperyalizmin ülkemize ileri teknoloji getirdiği yolundadır.

Emperyalist iştirakların en yüksek düzeyde olduğu alanlar bilindiği gibi madencilik, sigortacılık, bankacılık, turizm, ithalât-ihracat alanlarıdır (Bu arada Ereğli Demir Çelik gibi ülkedeki belli kilit yatırımlara da yönelmiştir). Oysa bu sektörlerde işçi başına katma değer oranı düşüktür. Basit bir ekonomi ka

nunudur, işçi başına katma değer oranının düşük olması geri teknolojinin ifadesidir. Kaldı ki, sigortacılıkta ya da ithalât-ihracatta teknoloji neyi ifade eder.

Özel maden ocaklarına giren bir kimse, işçilerin canlarını ortaya koyarak girdikleri ocaklara teknolojinin "tek" inin bile girmediğini görür. En basit naliyle yapılacak bir gözlem bütün alanlarda yalnızca ambalajcılık, montajcılık "teknolojisi" olduğunu görür. Örneğin, bir ilaç fabrikasına girin göreceksiniz bu iş ancak bu kadardır.

Yine teknoloji transferi adı altında bir sömürü de şöyle yürütülüyor. Bir şirket belli bir rayalite-lisans hakkı ödeyerek teknoloji transferi için bir miktar (o da olması gerekenin çok üstünde) para ödüyor. Sonra aynı şirket yavru şirketler kuruyor, aynı parayı tek noloji transferi adıyla bir kez daha ödeyerek paranın defalarca dışarı çıkması sağlanıyor.

Görülmekte ki, ülkemizin yalnızca kay nakları talan edilmekle kalmıyor, aynı zamanda bu kaynakların sırtından bir baş ka sömürü daha gerçekleştiriliyor.

Emperyalizmin doğal kaynaklarımız üzerinde oynadığı oyunun bir başka biçimi ise petroldedir.

TABLO - III: (1974 - Petrol Araması, Vergi öncesi kâr)

	TPAO	*Tüm yabancı Firmalar*
Petrol arama Petrol endüst.	*400 Milyon TL.*	*100 Milyon TL.*
Vergi öncesi kâr oranı	*%20*	*%80*
		Toplam kâr 4.5 Milyar

Tablo-III'den anlaşıldığı gibi doğrudan hiçbir kâr getirmeyen dolaylı ve kısa vadeli olarak da çok düşük yarar sağlayan fakat ülke kaynaklarının gerçek değerlendirilmesi amacına yönelik petrol aramalarının ağırlığını T.P.A.O. çektiği halde, tatlı kârlar sağlayan yabancı firmalardır. Emperyalizm ülkemizin kalkınmasına yardımcı olduğu alçakça bir yalandır. O ülkemizde tatlı kârlar sağlayan ve kaynaklarımızı boğan bir ahtopottan gayrı birşey değildir.

EMPERYALİZM ÜLKEMİZİN DOĞAL KAYNAKLARINI İĞDİS EDİYOR...

Bir Amerikalı tarafından hazırlanan ve tamamen kapitülasyon niteliği gösteren bir petrol kanunumuz var. Bu kanun her bölgede yapılacak arama ruhsat hakkının 8 ile sınırlandırmaktadır. Bu sınırlamanın en önemli sonucu TPAO aramalarının kısıtlanmasıdır.

Örneğin; Mobil Firması Türkiye'deki , ruhsat sahalarını uzun yıllar elinde tut masına rağmen, yalnızca iki kuyu delmiş. Koçhisar'da ise, bir başka şirket bir tek sontaj karşılığı ruhtas sahasını 15 yıl kapalı tutmuştur.

Emperyalist tekellerin alçaklığını kanıtlamak için şu kıyaslama ibret vericidir.

64 arama ruhsatı ile TPAO
57 " " olan diğer şirketlere nazaran
22 misli jeofizik etüd
42 misli jeoloji çalışması
10 " sondaj yapılmıştır.

Bunca bilgi sonucu yapılması gereken yorum nedir?

a) Yabancı şirketler önemli kaynaklar bulmuşlardır. Fakat bunları kapamakta ve rezerv olarak ilerisi için beklemektedirler, ya dá,

b) Gerçekten Türkiye'nin petrol potansiyeli büyük değildir. Kuyuların bolluğuna rağmen verimli görülmemektedir.Bu durumda da şu olasılık vardır: Akıllı bir enerji politikası sonucu zengin termik ve hidrolik elektrik kaynaklarına sahip ülkemiz, petrol tüketimine ihtiyaç gösteren enerji sistemlerini bu alanlara kaydırarak petrol gereksinimi kısıtlayabilir. Ve mevcut petrol kaynaklarımız bize yeterli duruma getirilebilir. Belki dünyanın 4. büyük tröst Shell için günde 100-150 varil petrol veren bir kuyunun önemi yoktur ama, bunun bize çok yararları vardır. Ve işte bu emperyalist tekeller pazarlarını kaybetmek korkusuyla petrol kaynaklarımızı böyle körletmektedirler.

Her iki durumda da ne büyük bir alçaklığın kurbanı olduğumuz bellidir.Petrol aramaları hızlandırılarak petrol ürünlerinin işletilmesi ile ilgili yatırımları girişilmelidir. Örneğin bugün, Petkim'de ve İpraş'da işçilerin öe yurtsever aydınların bu yoldaki mücadelesi MC ve onun ağababası emperyalist tekellerce boğulmaya çalışılıyor. Fakat herşeye rağmen mücadele sürmelidir. Unutmayalım ki, ülkemizde ithalât giderleri-

nin %30'u bütçenin %11'i petrol için harcanmaktadır. Dünyada petrol tüketiminin %0.4'ü bize ait olduğu halde, yatırımların %0.1'i bize aittir. Bu dört kat olan fark emperyalist sistem içinde, emperyalist devletlere nasıl bağımlı olduğumuzu gösteriyor.

Sonuç: Emperyalizmin bir ülkenin doğal kaynakları üzerinde oynadığı oyunlar yalnızca onların talan edilmesi biçiminde değil, o kaynakların körleştirilmesi biçiminde de görülür.

DIŞ TİCARET YOLUYLA SÖMÜRÜ

Ülkemizin sömürüsünde, dış ticaret büyük rol oynuyor. Ülkemiz tarım ürünleri ihraç ederken, sanayi hammaddesi ve mamul madde alıyor.

Hammadde olarak ihracatta nasıl esir leştirildiğimiz ve sömürüldüğümüz konusunda bor-boraks örneği çarpıcıdır. Basit bir karşılaştırma yapalım.

ABD Dünya rezervlerinin %25 Dünya tüketimi % 70 değer payı %65.
TÜRKİYE Dünya rezervlerinin %65 Dünya tüketimi %25 değer payı %6.

Haydi diyelim kaynaklar verimli olarak değerlendirilmiyor. Ama ülkemiz dünya tüketiminin %25'ini karşılarken değer payının yalnızca %6 olması emperyalist sömürüyü anlatmıyor mu? Yine ilginç bir karşılaştırmadır. Türkiye'nin mercimek ihracından karşıladığı gelirle boraks ihracından sağladığı gelir aynıdır.

Madenlerimizin gerçek değerinin çok altında satılması, ihraç yetkisinin yabancılara devri ve nihayet ham madde kaynaklarımızın değerlendirilmemesi madencilik alanına çok düşük yatırımlar yapması, Türkiye sanayiini hammadde yönünden dahi dışa bağımlı hale getirmiştir.

Doğal kaynaklarımız insafsızca sömürülüyor derken bunu söylüyorduk. Kısıtlı rezervleri olan demir,kömür, bakır ve fosfalt maden ihracında en büyük yeri tutuyor ama büyük rezervleri olan bor tuzu, dolomit, vs. çok az.

Türkiye birçoklarının sandığı gibi, hammadde ihraç edip, mamul madde alan ve böylece sanayi ürünleri yönünden ekonomisi emperyalizme bağlı bir ülke olmakla kalmamaktadır. Emperyalizmin ve işbirlikçisi iktidarların ihanet plânları çok daha alçakça ve kurnazca düzenlenmiştir. Türkiye ekonomisi sanayi hammaddeleri yönünden de dışa bağımlı hale gelmiştir. Çünkü Türkiye 1975'de 2 milyar dolar sanayi ve enerji hammaddesi ithal etmiş öte yandan, 1975'de yalnızca 79 milyon dolar maden ihraç etmiştir. Daha da ötesi, 2 milyar dolar sanayi ve enerji hammaddesi ithal eden Türkiyenin daha yüksek sanayi ürünü ihracı gerekir değil mi? Oysa Türkiye'nin 1975 sanayii (!) ihracı 367 milyon dolardır.

Türkiye'mizin esas ihracı pamuk, tütün, kuru üzüm, vb. tarım ürünleridir. %63 ama yine bir oyun dönmektedir. Bütçenin döviz gereksinimi karşılamak için ürünlerimiz 3-4 defa daha ucuz satılıyor. Bunun ise ekonomiye yükleyeceği yükü ve uğradığımız sömürüyü düşünün.

Ülkemizin tarım ürünleri ihraç ediyor geçinirken halkımızın başlıca gıdası,karnını doyuran tarım ürünlerini buğday ve pirinci ithal ediyor olması da ayrı acı bir olaydır.

Ton olarak

	1974	*1975*
Pirinç	*10.000*	*66.406*
Buğday	*679.913*	*457.537*

ithal edilmiştir.

Tarımın tamamen doğa koşullarına bağlı olması sonucu ekonomimiz bu yönüyle de hiçbir zaman uzun vadeli plânlar yapamamaktadır.

Dış ticarette yine başka bir sömürü de işgücü ihraç ediyor olmamız (ve ne yazık ki, bunu marifetmiş gibi yapmamızdır). Bir ülkenin kalkınmasında temel unsur insan emeğidir. Onun emperyalistlere peşkeş çekilmesi (çünkü bizim işçimiz Alman işçisinden ucuz çalışıyor Almanya'da) işbirlikçi unsurların katmerli ihanetinden başka birşey değildir. Ve işçilerimizin alın terleri olan o dövizler burada işbirlikçilerin kredi kaynakları olmaktadır.

İthalât, ihracat Avusturyaya insan gönderiyoruz diye) işgücü ihraç ediyoruz. İş bununla kalmıyor... Ülkemizin en zeki, en yetenekli insanlarını da ihraç ediyoruz. Emperyalizmin özellikle ABD emperyalizmi bin çeşit burs adı altında, en değerli beyinleri bir ahtapot gibi çekip kendi ülkesine götürüyor. Ve sonra biz bu göç etmiş beyinlerin Amerikaya sundukları büyük hizmetleri gazetelerimizde yer verip, avunuyoruz.

Vatanın madenini ucuz kapat,pamuğunu, tütününü ucuza al, işgücünü ucuz al, beyinlerini çal ve sonra dik üstlerini..

İŞTE EMPERYALİZM BUDUR. Ve gazeteler yazsın, bilmem hangi ABD üssündeki füzeleri. Amerika'daki bilmem hangi yurtdaşımız yapmış diye.

İthalât, ihracat, yani dış ticaret yolu ile emperyalizmin ve işbirlikçilerinin sömürüsü altındadır Türkiye. Son olarak iki örnekle bunun en açık halini sergileyelim:

1) Pratik olarak: Türkiye 1976'da çimentoyu hem ithal ediyor, hem de ihraç. Bu ne menem iştir. İzahı mümkün müdür bu olayın?

2) Resmi devlet istatistikleri, T.C. hükümeti programı, dış ticaret açığının kapatılması değil, büyümesi üzerine kurmuştur. Ama ülkedeki dışa bağımlı çarpık kapitalist düzen öylesine yürümektedir ki, hükümetin programı çoktan %60 oranında aşmıştır açık.

TABLO: (1000 Dolar)

Dış Ticaret açığı

	1972	*1973*	*1974*	*1975*
Program	*610.000*	*750000*	*1150000*	*2000000*
Gerçekleşen	*677.000*	*769133*	*2245337*	*3337483*

Bir ülkede ülkeyi yönetenler,programlarını dış ticaret programlarındaki açığın artması üzerine kararlaştırırlar ve yine gerçekleşmeler o açığın çok üstüne çıkar ne yönetenler ne de düzenin kendisi yaşayamaz. Yıkılmaya mahkumdur. Ve o ülkenin insanları, o düzende yönetenlere karşı da mücadele etmek zorundadır. Bilhassa üretenler, yani işçiler ve köylüler.

Eğer bugün Türkiyemiz bu halde ise, bunun siyasal nedeni emperyalizmin ve işbirlikçilerin egemenliğinin ekonomik sonucu sanayileşmemiş olmamızdır. Devrimci bir iktidarın ilk yapacağı iş bu olacaktır. Gerçekçi ve yurtsever olanların ilk yapmaları gereken bu olmalıdır. İşte bu noktada CHP Genel Başkanı Ecevit'in bir sözünü hatırlamamak mümkün değil. Ecevit: "Türkiye'nin buğday üretimine yönelmesi gelecekte buğdayın da petrol kadar önemli olacağını ve büyük bir buğday ambarı olan ülkemizin dünyaya meydan okuyacağını" anlatıyordu. Yukarda sıraladığımız rakamlar bu önerinin ne kadar hafif ve ayaklarının yerden uzak olduğunu gösteriyor.

Bu emperyalizmin geri bıraktığı ülkeleri "uluslararası işbölümü" sonucu tarım ülkeleri halinde tutma eğilimine "yeşil devrim" plânlarına, sosyal demokrasinin (iyi niyetle olsa bile objektif olarak) nasıl gönüllü olduğunu gösterir. Her sınıf-bilinçli işçi buna dikkat etmelidir.

BİZİM BAŞLICA VE TEMEL GÖREVİMİZ, İŞÇİ SINIFININ POLİTİK ÖRGÜTLENMESİ VE POLİTİK GELİŞİMİNİ KOLAYLAŞTIRMAKTIR. BU GÖREVİ ARKA PLANA İTENLER, MÜCADELENİN HER TÜRLÜ ÖZEL METODLARINI VE DİĞER BÜTÜN GÖREVLERİNİ BUNA TABİ KILMAYI REDDEDENLER YANLIŞ BİR YOL İZLEMEKTE VE HAREKETE CİDDİ ZARARLAR VERMEKTEDİR.VE BU, BİRİNCİ OLARAK YÖNETİME KARŞI GİRİŞİLEN MÜCADELEDE İŞÇİ SINIFI HAREKETİNDEN KOPUK, TECRİT EDİLMİŞ GİZLİ ÇEVRELERİN KUVVETLERİNİ KULLANMAK İÇİN DEVRİMCİLERE BAŞVURAN KİMSELER TARAFINDAN İKİNCİ PLANA İTİLMEKTEDİR, İKİNCİ OLARAK DA, POLİTİK PROPAGANDA AJİTASYON VE ÖRGÜTLENMENİN ALANINI VE MUHTEVASINI SINIRLAYANLAR; SADECE HAYATLARININ İSTİSNAİ ANLARINDA, BAYRAM GİBİ ÖZEL GÜNLERDE, İŞÇİLERİN POLİTİK EĞİTİMİNİ YAPMAYI DOĞRU VE UYGUN BULANLAR; OTOKRASİYE KARŞI YAPILAN MÜCADELEDE ONDAN KISMİ İMTİYAZLAR İÇİN TALEPLERİNİ BÜYÜK BİR HEVESLE OTOKRASİYE KARŞI POLİTİK MÜCADELE YERİNE İKAME EDENLER; VE BU KISMİ İMTİYAZ TALEPLERİNİ BİR DEVRİMCİ PARTİNİN, BİR İŞÇİ SINIFI PARTİSİNİN OTOKRASİYE KARŞI SİSTEMLİ VE AMANSIZ MÜCADELESİ MERTEBESİNE YÜKSELTMEYİ TEMİN ETMEK İÇİN GEREKENLERİ YAPMAYANLAR TARAFINDAN İKİNCİ PLANA İTİLMİŞTİR.

LENİN

(Baştarafı sayfa 1'de)

sonra ateş eden" şeklinde olaya yaklaşmak ne kadar sıhhatli bir yaklaşım olacaktır? Ayrıca "ilk ateş olmasaydı, olay olmazdı" türünden bir değerlendirme de olayın tertip olduğunu reddetme anlamına gelecektir. Burada önemli olan kitlelerin böyle bir katliamı hangi mücadelenin ürünü olarak görecekleri sorunudur. Daha yukarıda belirttiğimiz gibi, "karşıt gruplar mı, karşıt sınıflar çatışması sonucu olarak mı?..."

Bu provakasyon 1 Mayıs günü başlayıp biten bir olay değildir. Hazırlanışı ve sonuçta kamuoyunda kullanılışı ile çok öncelerden başlayıp sürdürülen uzun bir zaman dilimini kapsayan bir süreçtir.

Daha önceki günlere doğru gidecek olursak; "meydana kesinlikle girmek" amacında olan gruplarla, onları "meydana kesinlikle sokmamak" amacında olan gruplar kendilerini başından beri bir "çatışma çıkacak" diye önce psikolojik olarak, daha sonra da "bazı maddi tedbirlerle" hazırlamakta idiler. Bu hazırlık, daha 1 Mayıs'tan çok önceleri ve karşılıklı olarak resmi veya yarı-resmi (!) şekilde kadrolar arasında "diş bilenerek" yapılmakta idi. Hatta "maocu" çevrelerden olduğu söylenen iki kişinin o günlerde öldürülmüş olması, tarafları kendi aralarında bir hesaplaşmaya iter duruma sokmuştu. Ve herkes şayet bir çatışma olursa, bunun, bu iki grup arasında olacağını düşünüyor ve çatışmayı sadece bu iki grup arasında bekliyordu. Tabii bu değerlendirmenin burjuvazinin vurucu güçlerinin bilgisi dışında olduğunu söylemek de resmen "saflık" olacaktır.

1 Mayıs öncesi yayınlanan burjuvazinin sözcüsü bazı yayın organlarını dinleyelim:

30 Nisan 1977, Bayrak Gazetesi:

"... DİSK ve Maocu guruplar arasında çatışmalar bekleniyor..."

1 Mayıs 1977 Tercüman Gazetesi, Rauf Tamer:

"... Bugün mühimdir. (...) Arabalar tahrip edilecek. Camlar kırılacak. İnşallah aldanırız ama kanlar akacak. Çeşitli solcu guruplar arasında slogan kavgasıdır bu... (abç). En mühimi de, CHP-yi desteklemeye karar vermiş kuruluşların anlaşılmaz (gibi görünen) bir çekişmesidir.

30 Nisan 1977 Tercüman Gazetesi, Ahmet Kabaklı:

"... Yarın, komünist bayramı 1 Mayıs'ı Türkiye'de bayram ilân etmek için ortalığı velveleye verecekler, kalabalıklar toplayıp yürütecek ve bağırtacaklardır. Polisle vuruşmaları muhtemeldir, cinayetler işlenebilir, mallara canlara kıyabilirler. (...) Polislerimizin şehit ve yaralı vermemek için en iyi tarzda teçhiz olunmasını... Olayları çıkartacak Maocularla Lenincilerin anında yakalanması için her türlü tedbirin alınmasını...

İşte bizce devrimci hareketin genel zaafı bu noktada başlar: Bu karşıt saflaşmadan ve yer yer hesaplaşmadan burjuvazinin yararlanabileceğini, hem de bir katliam şeklinde yararlanılabileceğini düşünememek...

Ve yine sözü edilen gurup liderlerinin de aynı zamanda kendi kadrolarını ve tabanlarını burjuvazinin bir tertibine karşı uyanık tutup hazırlamamaları ve çıkması muhtemel bir "çatışmayı" sadece Maocularla karşıt görüş arasında görmeleri. Buna bağlı olarak da hem kendilerini hem de kadrolarını şartlandırmaları...

Proleter, 1 Mayıs ile ilgili olarak çıkardığı özel sayıda, 1 Mayıs'ın kutlanma şekli üzerindeki düşüncelerini şu şekilde ifade etmekteydi:

"... Sorun, 1 Mayıslarda "bir araya gelmek", "şenlikler" yapmak değil. 1 Mayıs'ın tarihçesi üzerinde okumak da yetmez bizce. Önemli olan, onun anlamı ve ülkemiz koşullarında güncel olarak bize yüklediği görevi bilmeliyiz". (Proleter, Özel Sayı).

Ancak bu genel anlamdaki değerlendirme bile, sahip olmamız gereken devrimci uyanıklığı pratiğe indirgememizde yeterli olmadı. Ve bizler genel olarak tüm devrimci harekete aşılanmış rehavete uyduk. Geri bıraktırılmış bir ülkede burjuvazinin 1 Mayısları güle oynaya kutlatmayacağını bile bile... Zannederiz bu konuda devrimcileri böyle genel bir rehavete iten unsurların başında 1 Mayıs'ı hazırlama görevini üstlenmiş kişilerin ideolojik zaafı gelir. Buradan şu gerçek çıkar. Kazanımların kalıcı olabilmesi, ancak, işçi sınıfının aktif mücadelesinin ürünü olabilir.

"... İşçi sınıfının tarihsel mücadeleyi başarı ile sonuçlandırmış olduğu ülkeler, 1 Mayıs'ı şenliklerle kutlayabilirler. Bu onların hakkıdır. Ama ezilen ve sömürülen işçiler ve emekçiler

için 1 Mayıs zulüm ve sömürüden kurtulana kadar mücadele demektir." (Proleter Özel Sayı).

İşte 1 Mayıs'a ülkemizin genel durumu bilindiği halde gerekli uyanıklık gösterilmeden, yeterli önlemler alınmadan ve de dikkatler sınıf çatışmasına değil, daha çok fraksiyonlar arası çatışma ihtimaline verilerek hazırlanıldı. Bunu açıklıkla belirtmek, gelecek günlerdeki sınıf mücadelesinin çeşitli boyutlarına gerekli uyanıklıkla hazırlanabilmek demektir. Ve üstelik bu değerlendirme bize puan kaybettirmez. Bu bizim açımızdan böyle. Bizim dışımızdaki siyasi görüşler açısından da böyle olması gerekir.

Evet yukarıda da söylediğimiz gibi, olayların baş sorumluları kim? "Maocular"denilen gruplar mı? Birinci görüş bu idi. Doğru mu acaba? Sular İdaresinin üzerinde Maocular, Intercontinental Oteli üzerinde Maocular, her tarafta ateş eden Maocular. Bu bakış açısı ancak siyasal olarak birbirine kinlenmiş bağnaz gurupçu ve dar kafalı kişilerin bakış açısı olabilir. Ayrıca, zaten burjuvazi de olayı bu şekilde göstermek istiyor ki, bir yönüyle burjuvaziyi haklı çıkaracak bir görüş devrimcilerin savunacağı görüş olamaz. Peki Maocu diye adlandırılan grupların bu olayda, hiç sorumsuz ve suçlanabilecek davranışları yok mu? Bizce var. Görgü tanıklarının belirttiklerine göre yorum yapacak olursak o yandan da gelen ateş var. İddia edilenlere göre,kürsüyü ele geçirmek amacıyla mı yoksa daha daha başka nedenle mi ne olursa olsun, şu gerçek var ki, o yandan ateş gelmiş olsa bile sonuçtaki katliam "Maocular" denilen gurupları çoktan aşmış, onları bile şaşkına çevirmişti. Kaldı ki burjuvazinin iddia ettiği gibi "Maocu" denilen grupların tümü sözü edilen yerlerden meydana ateşe tutacak kadar miting alanına girebilmiş de değillerdi. Bu, o yöreyi filme alan herkes tarafından açıkça görülebilir. Buradaki amacımız "Maocular" diye adlandırılan grupları savunmak veya sonuçta bu yazıyı okuyacak dar grupçuların iddia edebileceği gibi "onları temize çıkarmak" (!) değildir. AMACIMIZ, MAOCU DİYE ADLANDIRILAN GRUPLARIN YAPTIKLARINI ÖN PLANA ÇIKARTARAK HEDEF ŞAŞIRTMAK YERİNE, SINIF MÜCADELESİNİ ÖN PLANA ÇIKARTARAK OLAYIN AÇIKÇA TERTİP OLDUĞUNU VURGULAYABİLMEKTİR. Ve bunu yaparken de burjuvazinin id diası olan "karşıt grupların çatışması" demogojisini de açıkça çürütebilmektir. Varsın hedef şaşırtmanın sorumsuzluğunu bile bile yapanlar bu tutumlarını sürdüregelsinler. İşçi sınıfımız DİSK içerisindeki İGD hamilerinin yüzlerini her eylemde görebilmekte ve daha iyi tanıyabilmektedir. Yeter ki, burjuvazinin icazesi dışında mücadele eden proleter devrimcileri, yalan ve demogoji furyasını bilinçli bir şekilde sergileyebilme olanağını bulabilsinler.

Bizce gerek "Maocu" diye adlandırılan grupların, gerekse karşılarındakilerin bi noktaya gelinceye kadar en büyük sorumsuzlukları birbirleri ile uğraşmaktan burjuvazinin varlığını bile unutma noktasına gelmeleridir ki onların kamu oyunu bu şekilde meşgul etmeleri kendi dışlarındaki siyasi grupları bile etkilemektedir. Kemal Türkler'in dahi bu etkilenme nedeniyle ilk günkü beyanatı ile ikinci günkü beyanatı bizce önemlidir. Türkler olaylardan sonra kendini toplamış daha doğru bir yaklaşımla beyanat verebilmiştir. Nitekim olayları DİSK içerisindeki bağnaz Maocu düşmanlarından, farklı bir yaklaşımla değerlendirebildiği de bir gerçek. 1 Mayıs gösterilerini hazırlama görevlisi ve DİSK yöneticilerinden Mehmet Ertürk: AP binası, Sular İdaresi ve Intercontinental Oteli binalarından ateş edenlerin Maocular olduğunu belirtirken Kemal Türkler şunları söylemekteydi:

"... olay iki sol grubun çatışması gibi gösterilmek isteniyor. Ben Maocuların dahi isteyerek yaptıkları bir olay olarak görmüyorum. Görüşleri ne olursa olsun, genel sosyalist çizgideki insanlar rastgele halka ateş açma anlayışını taşıyamazlar..." (5/5/1977 Cumhuriyet Gazetesi).

ŞİLİ YENİLGİSİNE BAKIŞ İLE 1 MAYIS OLAYLARINI DEĞERLENDİRİŞ ARASINDAKİ PARALELLİK...

Devrimci hareketin bir bölümünde ve özellikle sendikacılık hareketimizin içerisinde son bir kaç yıldır yerleşmek üzere olan (belli bir siyasi görüşten kaynaklanan) oldukça yanlış bir eğilim var: Herhangibir anda devrimci hareketin burjuvazi karşısında başarısızlığa düşen bir eylemi mi var, bu görüş hemen ortaya çıkıyor: "Maocular, sapık akımlar, vs,vs olmasaydı, bu iş böyle olmazdı..." Hatayı önce kendinde arama yerine suçu birisine maletme çabası. Örneğin bu görüş,

bir sendika gazetesinde Şili olaylarını değerlendirirken, Allendenin yenilgisinin ardında başka şeyler göstermek istiyor ve bunları ön plana çıkarıyor. Şili yenilgisinin önemli nedenlerinden hatta başlıcalarından olan sosyalizme geçişin sadece "barışçıl geçiş" şekline göre stratejisini çizen ve emperyalizmin "nasılsa açık işgali yoktur" diye "anti - emperyalist mücadeleyi" gündeminden çıkaran Allende'nin bu (yenilgisini hazırlayan başlıca) yanlışlarından hiç bahsetmiyorlar. Ve yenilgiyi açıklarken sadece şu sözleri söylemekle yetiniyorlar:

"... Bu sorumsuz, maceracı, bozguncu akımlar böylece karşı devrimci güçlerin ekmeğine yağ sürdüler ve faşist darbenin gelişini kolaylaştırdılar..."

Yukarıda sözünü ettiğimiz bu akım, Allendenin "barışçıl geçiş" ve "anti-emperyalist mücadeleyi gündeminden çıkarma" konusundaki hatalarını nedense emekçilere göstermekten kaçınıyorlar. Ön plana çıkartmak istedikleri "Goşizm ve bozguncu akımlar" ın oynadıkları rolü ise abartıyorlar.

Bu görüş 1 Mayıs olaylarını değerlendirirken de, neredeyse aynı şeyleri söyleyecekti. Neyseki Taksim, emekçi halkın gözünde Şili kadar uzaklarda değil.

Yenilginin nedenleri yalnızca bozguncu akımlar, vs. olarak değil, öncelikle yukarıda değindiğimiz şekilde konulsa idi, sözünü ettiğimiz gazetedeki satırların bir anlamı olabilirdi. Ancak yenilginin ana nedenlerinden hiç bahsetmeden konu bu şekilde noktalanırsa, bozguncu olarak nitelenen gruplara kinini boşaltmış olur ve kendi kendini tatmin etmiş olursun ama olayı doğru değerlendirmiş olmazsın.

Bizler işçi sınıfına tarihini öğretirken, olayları kendi dar gurupçu çıkarlar açısından değerlendirerek değil, onların tüm yönleri ile dosdoğru aktarmak zorundayız (tarihin dersleri acı da olsa ve devrin anlayışımıza uymasa da). Tabii eğer işçi sınıfının kendi mücadele tarihinden birşeyler öğrenmesini istiyorsak...

İşte 1 Mayıs olaylarını değerlendirirken de proleter sosyalist tavır böyle olmalı. Olayları kendi görmek istediğimiz gibi değil, fakar ardındaki gerçek nedenleriyle, oldukları gibi aktarmalıyız.

Şili olaylarından özellikle bahsettik. Çünkü yaşadığımız 1 Mayıs deneyi, bazı sendikacıların ve siyasi grupların nicedir unuttuğu bir gerçeği gündeme getirdi. "Az gelişmiş ülkelerde anti - faşist mücadelenin, anti-emperyalist mücadeleden ayrılamayacağı" gerçeğini. Ne yazık ki, bazı kişilerin emperyalizmin iğrenç yüzünü görebilmeleri için 36 kişinin birden ölmesi gerekiyormuş. Bugün bir kısım sendika yöneticilerindeki bu ideolojik zaafiyet, umarız günün birinde onları Allende'nin düştüğü duruma benzer bir hale düşürmez.

Bugünlerde ağızlardan CIA ve emperyalizm sözcükleri düşmüyor. "Artık Türkiye emperyalizme pek o kadar bağlı değil", "kahrolsun ABD emperyalizmi ne demek? Türkiye'de Amerika mı var ki?..." , "Türkiye'deki mücadelede tayin edici strateji sadece anti-kapitalisttir..."diyenler, "Bağımsız Türkiye" sloganını devrimci hareketin lugatından çıkarmak isteyenler umarız yanlışlarını kavrayabilmişlerdir.

Tabii bu arada Abdi İpekçi'nin bütün gayretiyle CIA'yı temize çıkarma çabasından da sözetmek gerek. Aynı yayın organının bazı tahlillerini kerteriz alıp Türkiye'de devrimin izleyeceği yolu çizmeye çalışanlar şimdi kimlere hizmet ediyorlar acaba?

1 Mayıs deneyi sadece emperyalizmin çirkin yüzünü bir kez daha göstermekle mi kaldı? Hayır. Daha başka şeyler de öğretti. Önce PROLETER'e gelen bir mektuptan bazı pasajlar okuyalım sonra konuya girelim:

"... 1 Mayıs günü alana gelecek ana yollardan birindeki kortejde yürüyordum. Yürüdüğüm gurup, çeşitli sloganlar atarak ilerlemekteydi. Bir ara hep bir ağızdan "kahrolsun faşizm" diye bağırdık. Kısa bir süre sonra, yanımıza bir kaç görevli arkadaş gelip, "kahrolsun faşizm" diye bağırmayacaksınız, bu slogan DİSK'in bize verdiği listede yok" dediler. Biz, peki faşizm kahrolmasın mı,diyecek olduk ama, tartışmanın uzamasını istemediğimizden ve örgüt disiplinine ters bir davranışımız olmasın diye, "ne diyelim" diye sorduk. "Faşizme geçit yok diyeceksiniz" dediler... Zaman ilerlemiş konuşmanın sonuna doğru gelmiştik. Bir anda silah seslerini duyduk. Panik başlamıştı. Herkes canını kurtarma telaşı içerisindeydi. İlk anın şaşkınlığı geçtikten sonra toparlandım. Panik içeri-

sinde alanı terketmekte olan kalabalığa, "arkadaşlar kaçmayalım, analarımız bizi faşistler dağıtsın diye doğurmadı" vb. gibi sözlerle paniği önlemek için bağırmaya başladım. Tam "kahrolsun faşizm" diye bağırıyordum ki, o anda benimle birlikte paniği önlemeye çalışan görevli arkadaşları yine gördüm. DİSK'in en büyük sendikalarından birinde önemli görevleri olan ve bize "faşizme geçit yok" diye bağıracaksınız diyen arkadaş şimdi bizlerle birlikte gücünün yettiğince "Kahrolsun Faşizm" diye bağırıyordu. Bu olay oldukça ilginçi geldi bana. Ve cilt ler dolusu kitap okumadan da, faşizmin iğrenç yüzü göründüğünde kitlelerin faşizme karşı hangi sloganla tepki göstereceğini kanıtladı. Ben sizlere sloganlar tepeden inme emrivaki attırılırmı diye sormayacağım. Ama neden "Kahrolsun Faşizm" değil de, "Faşizme Geçit yok?.."

Evet okuyucumuz böyle soruyor.

"FAŞİZM TIRMANIYOR"
"FAŞİZME GEÇİT YOK" !..

Tarihçe:

Bilindiği gibi "GEÇİT YOK" sloganı, uluslararası işçi sınıfı hareketine İspanyol iç savaşı tarihinden kalmıştır. "NO PASARAN" sözcüğü daha dün gibi hatırlardadır.

Faşist kuvvetlerin ayaklanmayı başlatarak iktidarı ele geçirmek üzere yürüdüğü günlerde, cumhuriyetçi barikatlarda doğmuştur "GEÇİT YOK".

Devrimci mücadelede, bilhassa uluslararası nitelikte olan sloganlar maddi gerçeklerin ürünü olarak ortaya çıkarlar. Onların kitlelerce benimsenebilmeleri ancak gerçekten mevcut duruma uygun bulundukları ve kitleleri harekete geçirici olabildikleri ölçüde mümkün olur.

En Liberal cumhuriyetçiden komünistlere kadar bütün anti-faşist cumhuriyetçi kuvvetler iktidara tırmanan faşizme karşı elde silah savaşırken, iktidar yolunda yürüyen faşistleri etiyle kemiğiyle kurduğu barikatlarda durduran şanlı İspanyol işçilerinin ünlü barikat sloganıdır "GEÇİT YOK".

İspanya'da durum:

- Ülkede Cumhuriyetçi iktidar var.
- Faşizm ayaklanmış iktidara tırmanıyor.
- Anti-faşist güçler en geniş ölçüde birlik oluşturmuş ve faşizmin iktidarı ele geçirmesine engel olabilmek için barikatlar kurmuşlar ve ünlü slogan tüm barikatları tutmuş; "FAŞİZME GEÇİT YOK".

Türkiye'de durum:

- Ülkede feodal zorbalığın ortaklığında Amerikancı faşist burjuvazi iktidardadır.
- Anti-faşist güçler birlik halinde olmamakla birlikte mevcut demokratik hak larını korumak, yeni kazanımlar sağlamak peşindeler. En önemlisi, ülke 5 Haziran 1977'de genel seçimlere gidiyor. Çok yük sek bir olasılıkla faşizm bir ölçüde dar be yiyecektir.

Ve bazıları "faşizm tırmanıyor, faşizme geçit yok" diyorlar.

Faşizm zaten iktidardadır. Nereye tırmanışından söz ediliyor?

Faşizm devletin tüm olanaklarını kullanabilerek dört bir taraftan saldırıyor. Karşı karşıya gelmiş iki cephe değildir söz konusu olan. Ve yineleyelim; Faşizm iktidardadır. Yoksa MC iktidarı "gerici-faşist karması" bir iktidar değil midir? Aslında "faşizm tırmanıyor, faşizme geçit yok" mantığının doğal sonucu faşizmin ülkemizde iktidar olmadığını kabul etmektir.

Bazıları kendilerine verilen icazeti demokrasi sanıyorlarsa, bu iyimserlik kendilerine kalsın. Hiç kimsenin, safdilliğinin bir gün gaflet olmasının günahını yüzbinlere, giderek ülkeye ve halka ödetmeye hakkı yoktur.

"Faşizme geçit yok" sloganına deneyleri ile karşı çıkan işçilere bazı "komünist" aydınlarımızın; "bu uluslararası işçi sınıfı hareketinin şiarıdır" diyerek "proleter enternasyonalizminin" adına ve arkasına sığınarak cevap vermeleri özünde tamamen anti-marksist bir tutumdur. Proleter enternasyonalizmi her şeyden önce bilimsel sosyalizm temeline dayalı bir dayanışma demektir. Somut şartların somut tahlili demek olan bilimsel sosyalizme aykırı tahliller, hiçbir zaman ve asla proleter enternasyonalizmine uygun düşmez. Marksist tahlile ters olan, proleter enternasyonalizmine de terstir. Ayrı şartlarda aynı sloganlarla ortaya çıkmak "enternasyonalistlik" değil, yalnızca taklitçiliktir. Hele bu taklitçiliği "FAŞİZME GEÇİT YOK" gibi uluslararası işçi sınıfı hareketinin tarihinde şanlı bir yeri olan sloganı istismar ederek yapmak aynı zamanda proleter enternasyonalizmine de ihanettir. Proleter enternasyonalizmini tekellerine almak için bugün yarışa çıkmış olanların hepsinin birden aynı slogan üzerinde

ortak tutum göstermeleri elbette raslantı değildir. Birbiriyle çekişen bu unsurların tümünün de marksizme yabancı sağ bir ideolojinin, basit bir şablonculuğun takipçisi oldukları açıktır.

GERÇEĞİN KAVRANILMASINDA KİTLELER ÖĞRETMENLİK YAPIYOR

"... hatta zaferlerden çok yenilgiler işçi sınıfının entellektüel gelişmesine hizmet ediyor" ... diyor usta.

Eğer kitleler belli bir tarihi dönemde bir büyük örgütün disiplini altında ve belli bir yönetimde önemli adımlar atmış iseler, o örgütte değişiklik yapabilmek, yönetimdeki unsurları değiştirmek -yönetim yetersiz ve yanlışlarla malûl olsa bile- çok zordur. Büyük alt üst oluşlar gerekir. Ve bazan yenilgiler ya da başarısızlıklar, yetersizlikler, o siyasi çizginin yanlışlığını kitlelere gösterir. Her şey iki yönlüdür. Burjuvazi işçi sınıfı ile döğüşürken, onu eğitir de. Kitlelere, Çarlık Otokrasisini, 1905 Kanlı Pazar'ından daha iyi ne anlatabilirdi?

1 Mayıs provakasyon-katliamı da çok şey öğretti kitlelere. Baştan beri sıralıyoruz bunları: Faşizmin, emperyalizm gerçeği (özellikle ABD ve CIA) ile birlikte düşünülmesi gibi... Burjuvazinin en iyi niyetli ve "meşru" kitle eylemlerine bile tahammül edemediği gibi... Burjuvazi bazan doğrudan terör uygular kitlelere, sıkıyönetim gibi... Bazan kurnazca, sinsice, haince yapar bunu provakasyonlarla; 1 Mayıs gibi... Ama her şartta burjuvazi kitleler için "zulüm" ile eş anlamlıdır. O yalnızca dehşet, korku ve kan vaadedebilir halka. Hiç kimse burjuvaziden demokrasi beklememelidir. Her sınıfa gücü kadar demokrasi. Eğer gücümüzü rahatça kullanmaya "izin" varsa burjuvaziden,durup düşünmeliyiz. Kimbilir yolumuzda hangi tuzak var. 1 Mayıs bunları tüm işçilere anlattı. Ve yine ABD emperyalizmi CIA ve faşist MC'nin 1 Mayıs katliamı, "faşizme geçit yok" sloganının ne denli havada kaldığını gösterdi kitlelere. "Faşizme geçit yok" sloganının bir anda yok olup, "KAHROLSUN FAŞİZM" sloganının alana yayılması, işçi sınıfımızın en ileri unsurlarının meydana doğru kurşunlara rağmen dimdik ve "KAHROLSUN FAŞİZM" diye hamle etmesi (ki o sırada mikrofondan hâlâ "faşizme geçit yok" deniliyordu ama dinleyen kalmamıştı artık), basit bir olay değildir. Bu olay içgüdüsel olarak da olsa, kitlelerin yaratıcı güçlerini bir kez daha göstermeleri ve mecut durumun gerektirdiği slogana dört elle sarılmalarıdır. Kitleler bir kez daha öğretmenlik ediyordu 1 Mayıs'ta...

HER ÖNÜNE GELENE MAO'CU VB. DAMGASINI BASMAK GERİ TEPERSE...

Sendikalarda, diğer demokratik kuruluşlarda vb. yerlerde 1-2 yıldır bir modadır aldı yürüyor. Sendika içinde bir muhalif hareket mi var, birisi bir diğerinin açığını mı yakalayıp eleştiriyor, veya işlerine gelmeyen bir muhalifi uzaklaştırılmak mı isteniyor? Hemen silâh hazır: "Bu adam Maocu" !.. veya "Goşist" !..

Adam gerçekten Maocu veya goşist olsa neyse, attığın taş hedefe varıyor demektir. Ama bu karalama kampanyasının kötü tarafı ölçüsüz olması ve bir kötü niyeti gerçekleştirme amacına yönelik olması. (tabii yakıştırmalara gerçekten hedef olmaması gerekenler için).

Direnişe katılan bir işçinin sorduğu bir soru üzerine "goşistsin sen" demişler. Adamcağız sormuş, "goşist ne demek?..."

İşte işin önemli yanı, söyleyenin de soranın da çoğu kez goşizmin ne olduğunu bilmeden kullanıyor olması. Hele bunu sendikada görev almış kişiler yaparlarsa bunun üzerinde daha bir durmak gerekir. Devrimci tavır karşındakini bu tür yakıştırmalarla karalamak değil, sen doğru ideolojiyi savunduğuna inanıyorsan, bu ideolojiyi ona öğretmek olmalıdır. Bu tür suçlamaların bir anlam taşıması ve yerini bulması için görevli kadroların bu kavramları önce kendilerinin öğrenmeleri gerekir. Ama burada suçlu bu kadrolar değil, niyeti doğrultusunda hareket ettikleri yöneticilerdir.

Burada gözden kaçan bir şey var: o da bu tür kavramların bir gün ciddiyetini kaybedeceği ve geri tepebileceği... Şimdi her davranışın ve her olayın altında bir maocu parmağı aranıyor. Bu iş burjuvazinin dilinde "Maocularla, Leninciler Kavgası" şekline girdi. Burjuvazi bunu çok iyi değerlendiriyor ve kullanıyor. Bir yerde komandolar bir baskın mı yaptı, burjuva basın hemen "Maocularla - Leninciler çatıştı" diyebiliyor. Son 1 Mayıs olayları da maocuların üzerine yı-

kılınca, kamu oyunda "Maocular" artık istenmeyen kişiler ilân edildiler. 36 ölü, bu grupların üzerine halkın nefretini iyice çekti. Burjuvazi yine bundan yararlandı. Bir yerde bir dernek mi basılıyor. Bu, burjuvazinin dilinde (halkın nefretini kazandığı var sayılan) Maocuların derneği oluyor. Ve bu dernekler Maocuların derneği olarak ilan edilince de, halkın; polisin bu davranışını haklı ve doğru bulacağı zannediliyor. Böylelikle de bağnazca yönlendirilmesi sonucu halkın duyguları sömürülüyor.

Küçük bir örnek; 1 Mayıs sonrası,herkesin bildiği gibi, Kadıköy Yeşilsaray Handa'ki bazı dernekler basıldı. Hürriyet Gazetesi haberi hemen, büyük bir manşetle "Maoculara ait bir dernek basıldı, polisle çatışma oldu, vs." şeklinde verdi. Sözü edilen yerde bildiğimiz kadarı ile Maocu guruplara ait bir dernek yok. Üstelik basılan dernekler arasında tam karşıt görüşte olan İGD ve TİP eğilimli dernekler de var. Fakat kamu oyuna "Maoculara ait dernekler basıldı" şeklinde duyuruluyor. Yine aynı gün polis bir cenazeyi basıyor ve 1 Mayıs'ta ölen arkadaşlarının kinini cenazeye katılan gençlere kusarak Amerikanvari bir şekilde yerlere yatırıyor herkesi... Gerekçe Maocu aramak...

Polisin bu tür uygulamalarda rahatça bulunabilmesi için gerekli olan ortam, yani halkta Maoculara karşı uyandırıldığı varsayılan öfke yeterli oluyor. Gerçekten halktan bazı kişiler de, bu tür davranışlar karşısında, "bu Maocular 36 kişiyi öldürmediler mi, haklı polis,bassın dağıtsın bunları" diyebiliyorlar. Ve basılıp dağıtılan derneklerin gerçekte Maocu guruplarla bir ilişkisi olmadığını bilemiyorlar. Aksine bu derneklerin,Maocu düşmanlığını körükleyen çevrelerin yanlısı dernekler olduğu da halktan bir kesimin bilgisi dışında kalıyor. Evet, bu Maoculuk silahı geri tepiyor. Birgün polis DİSK ve DİSK yanlısı kuruluşlara da daha yoğun baskınlar yapar ve bu kamu oyuna "Maocuların derneklerini polis bastı, aradı, vs." diye yansıtılırsa şaşmayalım. Bu bir zaman ekilenin şimdi biçilmesi demektir.

Ne kadar üzücü ki, böyle bir olasılığın göre göre, DİSK içinde bu davranışları hâlâ sürdürenler ve bu tür polis baskınları karşısında sessiz kalabilenler var. Bu davranış, açıkça fraksiyoner bir tutumdan kaynağını almaktadır. Ve bugüne kadar sürdürülen yanlış tavrın geri alınmamasıdır. Fakat, bu tavrı sürdürenlere karşın, Kemal Türkler'in, beyanatından anlaşıldığı üzere, durumu daha doğru değerlendirip düzeltmesi bizce olumlu bir adım olacaktır.

1 MAYIS KATLİAMI DİSK'İ SARSMAK, ÇÖKMEKTE OLAN TÜRK-İŞ'İ CANLANDIRMAYA DA YÖNELİKTİR...

1 Mayıs öncesi; daha seçimlerde "desteklenecek parti" nin tespit edilmesi tartışmaları sürerken Türk-İş'ten "çatırtılar" gelmeye başlamıştı bile. Sosyal-Demokrat sendikacılar daha sonraları iyice ortaya çıkan ayrılığı yaptıkları temsilciler toplantısı ile kamu oyuna resmen ilan ettiler. Bu, Amerikan sendikacılığının temsilcisi Türk-İş'in aldığı büyük yaralardan biri oldu. Burjuvazinin de hiç hoşlanmayacağı bir yara. MESS'in Maden-İş'le kapışmak üzere kollarını sıvadığı bir anda bu ayrılığın gün yüzüne çıkması da ayrı bir önemde idi burjuvazi için.

Türk-İş'in dağılma noktasında ve Amerikan yanlısı Türk-İş yönetiminin oldukça zor durumda kaldığı bir anda tertiplendi 1 Mayıs katliamı. DİSK aleyhine yapılan propagandaları yoğunlaştırıp,işçi sınıfı üzerinde DİSK hakkında güvensizlik yaratmaya yönelik bir hareket olarak da ele alınmalıdır 1 Mayıs provakasyonu.

Ve buradaki amaç, yıpranmış Türk-İş'e bir ölçüde de olsa itibar (!) iade edebilmektir. TRT'nin katliamın hemen ardından H.Tunç'a rahatça konuşma olanağı tanıması bu provakasyonun görevinin bu bölümünü de tamamen yerine getirilişinin en güzel delilidir. Ancak Türkiye'de emperyalizm ve faşizm, emekçi halkımızın yiğit direnişi karşısında amacına ulaşamayacak. Bunu biliyorlar. İşte onun için bunca zulüm...

Kahrolsun Faşizm!..

Kahrolsun 1 MAYIS katliamının tertipleyicileri CIA ve yerli işbirlikçileri!..

(Baştarafı sayfa 11'de)

lar. Elde edilmek istenen bir diğer önemli sonuç da, Türkiye emekçilerinin ve kamuoyunun gözünde henüz yeni yeni aktüalite kazanan 1 Mayıs gösterilerini halkın gözünde istenmeyen bir gün olarak göstermek istemeleridir. 1 Mayıs denince anılması gereken birlik, dayanışma ve mücadele yerine, ölüm, korku, panik duygularını yerleştirmek ve geliştirmek istiyor burjuvazi. Elbette bu da tutmayacak, proletarya ve yandaşları, burjuvazi. Elbette bu da tutmayacak, proletarya ve yandaşları, burjuvazinin bu pis oyununu da açığa çıkaracak ve hesabını soracaktır. Gelecek 1 Mayıs'ları daha görkemli ve daha olumlu kutlayacaktır. Burjuvazinin planında yer verdiği bir diğer konu da, faşizmin kolgezdiği bu baskı ve zorbalık günlerinde, DİSK ve diğer demokratik kuruluşları, kitlelerin ve halkın gözünde katliamın sorumlusu olarak tutmak ve bu yoldan adı geçen kuruluşları yıpratmak. İşçi sınıfının sendikal hareketinin sınırlarını daraltmak. Kaldı ki katliamın hemen ertesi gününde burjuva basını, "DİSK kapatılmalıdır"diye koskoca manşetler atmaktan geri durmamıştır. Bu da sökmezdi, bundan yedi yıl önce işçi sınıfımız 274-275 sayılı Sendikalar Kanunu'nda yapılmak istenen değişikliklere karşı burjuvaziye anlayacağı dilden cevap vermesini bilmişti. Son günlerde MESS Maden-İş çatışması şeklinde somutlanan mücadele de gözönüne alınacak olursa ne denli geniş boyutlu bir saldırı planı hazırlandığı daha iyi anlaşılacaktır.

İşçi sınıfımız ve Maden işçileri, işverenlerin sendikası olan MESS'e de anlayacağı dilden cevap vermesini bilecektir.

Bu senaryonun bu derece rahat uygulanmasının nedenleri araştırılacak olursa görülecektir ki; DİSK'e hakim olan siyasetin örgütlenmedeki ve mücadele anlayışındaki teslimiyetçi tutumu, görevlileri gereği gibi eğitmemesi, miting alanında gerekli tedbirleri almamış olması, dolaylı etkenleri oluşturmuştur.Bu arada bir noktaya da değinmeden geçmeyelim; faşizme karşı aktif mücadeleyi, gücü oranında hayata geçirebilen gurupların da gelişen olaylar karşısında insiyatif koyamamaları sosyalist hareketimiz açısından bir zaaf sayılmalıdır.

İşçi sınıfından yana olan tüm güçlerin bu katliam karşısında daha çok politize olduğu ve duyarlılığının daha da arttığı yaşadığımız günlerde, kitlelere doğru yorumlarla yaklaşıp, onlara bu ve bunun benzeri katliamların ardındaki sınıfsal ilişki ve çelişkileri ayrıntılarıyla birlikte olduğu gibi gurupçu, bağnaz tavırlara düşmeden anlatalım.

Ve unutmayalım ki, işçi sınıfı örgütlü mücadelesinin doruk noktasına ulaştığı, ak ile karanın açıkça belli olduğu günde, hem burjuvaziden geçmişte yaptıklarının, hem de sosyalizm davasına ihanetleri gün gibi ortaya çıkanlara onların subjektif niyetleri ne olursa olsun gereken tavrı koyacaktır.

SINIF SİYASİ BİLİNCİ, İŞÇİLERE, ANCAK DIŞTAN İLETİLEBİLİR, YANİ ANCAK İKTİSADİ MÜCADELENİN DIŞINDAN, İŞÇİLERİ İŞVERENLER ARASINDAKİ İLİŞKİ ALANININ DIŞINDAN İLETİLEBİLİR. BU BİLGİYİ ELDE ETMENİN MÜMKÜN OLDUĞU BİRİCİK ALAN, BÜTÜN SINIF VE TABAKALARIN DEVLETLE VE HÜKÜMETLE İLİŞKİSİ ALANI, BÜTÜN SINIFLAR ARASI KARŞILIKLI İLİŞKİLER ALANIDIR. ONUN İÇİN, İŞÇİLERE SİYASİ BİLGİ İLETMEK İÇİN NE YAPMALIDIR SORUSUNA CEVAP, PRATİK ÇALIŞANLARIN, VE ÖZELLİKLE EKONOMİZME EĞİLİM GÖSTERENLERİN ÇOĞUNLUKLA YETERLİ BULDUKLARI, "İŞÇİLER ARASINA GİDİLMELİDİR" CEVABI OLAMAZ. İŞÇİLERE SİYASİ BİLGİYİ İLETEBİLMEK İÇİN, SOSYAL-DEMOKRATLAR TOPLUMUN BÜTÜN SINIFLARI ARASINA GİTMEK ZORUNDADIRLAR; ONLAR MÜCADELE BİRLİKLERİNİ BÜTÜN DOĞRULTULARA SEVKETMEK ZORUNDADIRLAR.

NE YAPMALI, LENİN

PROLETER'in 1 MAYIS özel sayısından...

PROLETER ENTERNASYONALİZMİ aynı zamanda işçi sınıfı saflarında görülen yanlış ve sapık düşüncelerle de mücadele görevini zorunlu kılar. PROLETER ENTERNASYONALİZMİ, coşkun bir mücadele, devrim için savaş demektir. Bu ilkenin yerine, soyut bir "barış" havariliği koyan, halkın namlular, işkence odaları ve zindanlarla susturulmak istendiği bir ülkede her yanı beyaz güvercin ve zeytin dalı ile süslemek gibi bir işi yapan, PROLETER ENTERNASYONALİZMİNE DEĞİL, dolaylı olarak, AMERİKAN EMPERYALİZMİNE ve onun karşı-devrimci amaçlarına hizmet ediyor demektir. Ve yine;

PROLETER ENTERNASYONALİZMİ, İşçi sınıfı hareketi ile halklar arasında da derin bir dayanışmayı gerekli kılar.Hangi gerekçe ile olursa olsun, EMPERYALİZM ile aynı tutum içine girmek emperyalizmin en büyük savaş örgütü NATO'nun güçlendirilmesini savunmak, proleter enternasyonalizmi ile bağdaşmaz. BÖYLE BİR TUTUM YALNIZCA SOSYAL-ŞOVEN BİR ÇİZGİYİ SERGİLEMEKLE KALMAZ, AYNI ZAMANDA BU ÇİZGİYİ EMPERYALİZMİN YEDEK GÜCÜ DURUMUNA İTER.

PROLETER ENTERNASYONALİZMİ, dünya sosyalist ailesinin birliğini, çeşitli ülkelerin şanlı proletarya partileri arasındaki ilişkilerin kardeşçe düzenlenmesi uğruna mücadele yükümlülüğü demektir. Bu sorumluluğun bilincini en sert ayrılık günlerinde bile taşımak demektir.

PROLETER ENTERNASYONALİZMİ, herşeyden önce her ülke işçi sınıfının kendi ülkesinde sömürüyü ve zulmü yok etme mücadelesidir. Her ülkenin işçi sınıfı kendi halkını ortak düşman EMPERYALİZME karşı mücadeleye sevk edebildiği ölçüde bu davaya hizmet edebiliyor demektir. Çünkü dayanışma, mücadele edenlerin ortak düşmanlarını yıprattıkları ölçüde yüksek değer kazanır. Ortak düşman emperyalizmi ve sömürücü egemen sınıfları yıpratmak ve yoketmek yolunda hiçbirşey DEVRİM İÇİN, SINIF MÜCADELESİ kadar etkili değildir.

1 MAYIS işçilerin birlik günüdür. "... Tüm ülkelerin işçilerinin sınıf bilincine vardıkları, insanın insana baskısı ve zulmüne karşı verilen mücadele açlık,yoksulluk ve aşağılanmaya karşı, milyonları kurtarma mücadelesinde BİRLİK günüdür..."

İşçilerin bu büyük mücadelede kendilerini yenilmez kılacak bir birliğe ihtiyaçları var. Sömürünün ve zulmün olmadığı bir dünya kurmak için işçiler öyle bir temel üzerinde birlik olmalıdırlar ki karşı-devrimin bütün saldırıları proletaryanın o temel üzerinde kurulmuş sarsılmaz birliğinin yalçın kayalıklarında parçalansın. Bu biricik temel BİLİMSEL SOSYALİZM'dir.

Biz, kuru kalabalıkları değil, bilimsel sosyalizm ile donanmış sınıf bilinçli öncü işçilerin yönetiminde bir birlik istiyoruz. Biz örgütlü birlik istiyoruz. Azınlığın çoğunluğa uyduğu, aşağıdan yukarı demokratik seçimlerle organların oluştuğu en üstten en alt birime kadar tam bir merkezi disiplinle yönetilen örgütsel birlik istiyoruz. Örgütsüz birlik olmaz. Disiplin olmaksızın da örgütün bir anlamı olmaz!

Biz, birlik üzerine boş laf ve yaygara değil, "sınıf bilinçli işçilerin büyük çoğunluğunun isteği" doğrultusunda davranmakla gerçek birliğin kurulabileceğine inanıyoruz. Ve yine kuvvetle inanıyoruz ki, ancak böylesi bir birlik, milyonlarca işçiyi ve on milyonlarca emekçiyi birleştirebilir ve bugünkü sömürü, zulüm ve yalan düzeninin yalnızca sonuçlarına değil, aynı zamanda nedenlerine karşı da bilinçli, sistemli ve kesintisiz bir mücadeleye sevkedebilir.Ancak böylesi bir birliktir ki, işçi sınıfının ve müttefiklerinin egemen sınıflara karşı yürüttüğü sınıf mücadelesinin bütün görünümlerine yön verebilir ve bütün biçimlerini başarı ile birleştirebilir.

"Dünya yüzünde giderek sınıf bilincini geliştiren ve örgütlü bir biçimde birleşen milyonlarca işçiyi yenebilecek hiçbir güç yoktur."

Sahibi: Arif DEMİR * Sorumlu Yazı işleri Müdürü: H. Haldun DAŞMAN
Yazışma ve İsteme Adresi: Şair Nedim Sokak, No. 4-A Aşağıayrancı, Ankara * Dağıtım: * Baskı:
ARAL Mtb. - ISTANBUL * Fiyatı: 5 TL * Son baskı tarihi:23.5.77